EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 314, Şubat 2019

TKİP VI. Kongresi toplandı!..

Sınıfa karşı sınıf!

Teslim Demir (Sinan) yoldaşın anısına...

2018 yılı sonunda toplanan TKİP VI. Kongresi çalışmalarını başarıyla tamamlamış bulunmaktadır. Temel parti örgütlerinin seçilmiş delegeleriyle temsil edildiği TKİP VI. Kongresi, ön hazırlık sürecinde partiye gerekçeli olarak sunulmuş bir gündemle çalıştı. Yaklaşık dört hafta süren çalışmaları boyunca gündemini oluşturan tüm sorunları ayrıntılı ve verimli tartışmalar içinde bir sonuca bağladı. Partinin yeni Merkez Komitesi'ni seçerek çalışmalarını başarıyla noktaladı.

Yaklaşık bir yıl önce (Kasım 2017) toplanan **TKİP 30. Yıl Konferansı**, yeni parti kongresine hazırlığın bir parçası ve bir ilk önemli adımıydı. Bu aynı zamanda yeni parti kongresine hazırlık sürecinin de fiilen başlatılmasıydı. Nitekim *Konferans Bildirgesi* bunu bitiş sözlerinde açıkça ilan ediyordu: *"Kendisinden bekleneni asgari bir başarıyla karşıladığına inandığımız konferansımız, çalışmasıyla **TKİP VI. Kongresi** hazırlık sürecini de fiilen başlatmış bulunmaktadır...*

TKİP VI. Kongresi 30. Yıl Konferansı ile başlatılan bu hazırlık sürecinin birikimi üzerinde yükseldi. Bu özel ön hazırlık bir yandan yeni parti kongresinin başarısını güvencelerken, öte yandan parti için çok önemli bir yeni deneyim oldu.

Türkiye'nin siyasal yaşamında halen sınıfsal ilişki ve gerçekler geri plana düşmüş, yaşam tarzı ve değerler sistemi eksenli bir dikey bölünme önplana çıkmıştır. Uzun yıllardır topluma egemen bu tablo, hala da aşılamayan rejim krizinin dolaysız bir sonucudur. Farklı fraksiyonlarıyla burjuva gericiliğinin kendi içinde yaşadığı bölünme ve çatışmayı toplumun tümüne yayma, toplumsal-siyasal güçleri bu çatışma içinde taraflaştırma ve kutuplaştırma başarısının bir ürünüdür.

Oysa TKİP 30. Yıl Konferansı'nın da önemle vurguladığı gibi, "işçi sınıfı ve emekçilere sermayenin sınıfsal saldırısı ile toplumsal muhalefete devletin siyasal saldırısı", bu aynı dönem Türkiye'sinin yaratılan toz dumanla karartılan asıl gerçeklerdir. Tayin edici önemdeki bu sınıfsal-siyasal gerçeklerin rejim krizinin ve onun bir yansıması olarak ortaya çıkan laiklik, cumhuriyet değerleri, yaşam tarzı türünden ikincil önemde sorun ve söylemlerin gölgesinde kalması, devrimci siyasal mücadelenin halihazırdaki en önemli handikabıdır. Bu çerçevede devrimci

siyasal çizgi ve tutum, her şeyden önce bu çarpıklığı hedef almak, mücadelenin gerçek sınıfsal-siyasal eksenini ön plana çıkarmakla yükümlüdür. Bu, dinci faşist iktidara karşı mücadeleyi sağlam ve gerçekten devrimci sınıfsal bir temele oturtabilmenin zorunlu bir koşuludur aynı zamanda.

Bu temel önemde hususu göz önünde bulunduran ve yanısıra günümüzün ağır ekonomik kriz koşullarında sınıf eksenli çalışma ve mücadelenin öneminden hareket eden TKİP VI. Kongresi, "***Sınıfa Karşı Sınıf!***" vurgusunu kongre çalışmasının ana şiarı olarak benimsemiştir.

Eylül ayı sonunda kaybettiğimiz **Teslim Demir (Sinan)** yoldaş, TKİP VI. Kongresi'nin seçilmiş delegesiydi. Beklenmedik biçimde açığa çıkan ölümcül hastalığına rağmen kongre hazırlık sürecine aktif olarak katıldı. Yeni parti kongresine sunulmak üzere kendi çalışma alanının iki kongre arası dönem raporunu organı adına kaleme aldı. Fakat yazık ki TKİP VI. Kongresi'ne katılamadı.

TKİP VI. Kongresi olarak ölümsüz anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyor ve çalışmamızı Türkiye devrimci hareketinin yetiştirdiği bu çok değerli yoldaşımıza adıyoruz.

I
Dünyada durum

TKİP VI. Kongresi, uluslararası durum üzerine gündemine, üç yıl önce (Aralık 2015) toplanan TKİP V. Kongresi'nin aynı konudaki değerlendirmelerini ele alarak başladı. Sözkonusu değerlendirmeler başlıca unsurlar halinde şöyle özetlenebilir:

- Kapitalist-emperyalist dünya düzeni halen bütünsel bir kriz içindedir. Kriz çok boyutludur; toplumsal yaşamın ve uluslararası ilişkilerin tüm alanlarını kapsamaktadır. Kriz koşullarının da özel etkisiyle, sisteme karakterini veren başlıca çelişmeler günden güne keskinleşmektedir.

- Kapitalist dünya sisteminin halihazırdaki en büyük başarısı, yarattığı tüm sorunlara rağmen krizi yönetebilmesidir. Bunu temelde işçi sınıfını denetim altında tutabilmesine borçludur. Bu sayede, en gelişmiş emperyalist ülkeler de dahil, krizin faturası sistemli biçimde emekçilere ödetilmektedir.

- Ekonomik kriz ve bunun körüklediği kıyasıya rekabetin yanısıra, dünya ölçüsünde kızışan emperyalist nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma, sonu gelmeyen emperyalist müdahale ve savaşların yarattığı ağır faturalar, emperyalist burjuvaziyi bu tutumu süreklileştirmeye yöneltmektedir. Yeni tarihi dönemin katılıkla dayattığı bu tutum, kaçınılmaz biçimde emek-sermaye çelişkisini keskinleştirmekte, işçi sınıfı ve emekçilerin hoşnutsuzluğunu günden güne büyütmektedir. Sınıf ve kitle hareketlerindeki yaygınlaşma ve süreklilik bunun göstergesidir.

- Dünya olaylarının genel seyri, devrimci kriz dönemlerinin kaçınılmaz olarak geleceğine ilişkin olarak her geçen gün daha fazla veri sunmaktadır. Bu durumda tayin edici ihtiyaç, kendi hazırlığını pratik planda işçi sınıfını örgütleme ve devrimcileştirme çabası içinde anlamlandıracak devrimci sınıf partilerinin varlığıdır. Halen en temel sorun ve dolayısıyla geleceğin büyük çatışmalarına devrimci hazırlık açısından en büyük zaafiyet, günümüz dünyasında bu türden partilerin yokluğu, olduğu kadarıyla da çok belirgin zayıflığıdır.

- Kapitalist dünyada, özellikle de Avrupa'da kendini gösteren iki önemli siyasal gelişme, kapitalist dünyanın içinde debelenmekte olduğu kriz kadar, devrimci öznel etkene ilişkin bu zayıflığın da bir yansımasıdır. Bunlardan ilki faşist akımların birçok ülkede belirgin bir biçimde güç kazanması, ötekisi bazı ülkelerde sol adına orta sınıf eksenli ve parlamenter yönelimli burjuva reformist akımların öne çıkmasıdır.

- Özellikle emperyalist metropollerde faşist akımların güç kazanması, sistemin çok yönlü krizinin en dolaysız göstergelerinden biridir. Kapitalist krizin yıkıcı etkileri altında hoşnutsuzluğu artan ve gelecek

güvensizliği büyüyen kitleler, devrimci bir çıkış alternatifinin geliştirilemediği koşullarda umutsuzluğa kapılmakta, böylece kolayca faşist akımların tuzağına düşebilmektedirler.

- Sistemin yönetenleri, tüm ikiyüzlü söylemlerine rağmen, zeminini bizzat düzledikleri bu gelişmeye gerçekte çok yönlü bir imkan olarak bakmakta, nitekim daha bugünden ondan gereğince yararlanmaktadırlar. Bir yandan bu alandan gelen güncel basıncı baskıcı politika ve önlemlerini uygulamaya geçirmenin bir bahanesi olarak kullanmakta, öte yandan bu faşist akımları ağır kriz dönemleri için bir alternatif olarak yedekte tutmaktadırlar.

- Yunanistan'da Syriza, İspanya'da Podemos türünden partiler şahsında kendini gösteren öteki siyasal gelişme, orta sınıf eksenli reformist akımların emekçilerin sola açık kesimleri içinde güç kazanması, parlamentarist hayalleri körüklemesi, böylece devrimci alternatifi geri plana itmesidir. Kapitalist ekonomik krizin işçi sınıfından öteye toplumun heterojen ara katmanlarında yarattığı yıkım gerçekte yeni değildir. Yeni olan, dünya ölçüsünde işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hareketlenmesi, bu hareketlenmenin yıkıma uğrayan ara katmanları da kapsıyor olmasıdır.

- Orta sınıf ufkuna dayalı bu akımların emperyalist sistem ve kurulu kapitalist düzenle esasa ilişkin bir sorunu yoktur. Kurulu düzenin temellerini benimsemekte, fakat bugünkü biçiminin reformdan geçirilmesi gerektiğini savunmaktadırlar. Sosyo-ekonomik planda '70'li yılların sosyal kazanımlarına dönüş ile siyasal planda güçlendirilmiş burjuva demokrasisi (kendi ifadeleriyle "radikal demokrasi"), bu türden akımların programatik ufkunu oluşturmaktadır. Bu konumlarıyla onlar gerçekte, çoktan iflas etmiş durumdaki geleneksel sosyal demokrasiden boşalan yeri doldurmak gayreti içindedirler. Yunanistan'da Syriza örneği bunu tartışmasız biçimde göstermiştir.

- Devrimci partilerin bu türden reformist akımlarla araya açık ve kesin sınırlar çizmesi, onların kitlelerde yarattığı aldatıcı hayallerle sistemli biçimde mücadele etmesi özel bir önem taşımaktadır. Bu, devrimci süreci başarıyla ilerletmenin olduğu kadar, bu akımların kitlelerde kaçınılmaz olarak yaratacakları hayal kırıklığını göğüsleyebilmenin de zorunlu koşuludur.

- Kapitalist dünya ekonomisindeki yapısal krizin ve buna bağlı olarak emek-sermaye ilişkilerinde artan gerilimlerin temel önemde bir başka önemli siyasal sonucu, mevcut siyasal sistemin gözden düşmesi ve polis devletine sistemli geçiştir. Kendi işçi sınıfına ve emekçilerine onları yatıştırabilecek yeterli tavizler vermek olanağını yitiren burjuvazi, bu gerçeğin zorunlu tamamlayıcısı olarak polis devletine geçişi, güncel ihtiyaçların yanısıra geleceğin devrimci kriz dönemlerine bir hazırlık olarak da ele almaktadır.

- Sistemin yapısal krizinin temel önemde bir başka unsuru, emperyalistler arası ilişkiler alanıdır. Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde kızışan rekabet, yoğunlaşan nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma yarışı ve tırmanan militarizm, nihayet tüm bunları tamamlayan ve en yıkıcı biçimde somutlayan saldırganlık ve savaşlar dizisi, günümüz dünyasının ön plandaki gündelik görünümlerini oluşturmaktadır.

- Sistemin yapısal krizinin temel unsurlarından biri olan hegemonya bunalımı yeni gelişmelerle gitgide ağırlaşmaktadır. Sistemdeki hegemonya bunalımının en özgün yanı, ABD emperyalizminin hegemon konumunu artık eskisi gibi sürdüremez duruma düşmesi, fakat emperyalist dünyada hegemonyayı ondan koparıp almaya talip bir emperyalist gücün ise halen olmamasıdır. Bu özgün tarihi durumun ikili sonuçlarından ilki, herşeye rağmen en güçlü emperyalist devlet olan ABD emperyalizminin belirgin üstünlüklerine dayanarak ve hegemonyasını restore etmek üzere saldırgan bir politika izlemesidir. Öteki sonuç, buna direnen ve büyüyen güçlerine bağlı olarak kendilerine alan açılmasını isteyen emperyalist devletlerin

bunu çok kutuplu dünya istemi olarak somutlamaları, buna uygun yeni ilişkiler ve ittifaklar geliştirmeleridir.

***

Uluslararası durum ve gelişmeler konusunda üç yıl öncesine ait tüm bu tespitler halen yalnızca geçerliliklerini değil, güncel önemlerini de korumaktadırlar. Tümü bir arada, günümüz dünyasındaki olayların kavranmasında temel önemde hareket noktalarıdır.

TKİP VI. Kongresi yeni gelişmeler ışığında bunlara aşağıdaki hususları eklemektedir:

- Hegemonik konumu geriye dönülmez biçimde sarsılmış bulunan ABD emperyalizmi, buna rağmen halen de sahip olduğu çok yönlü üstünlükleri kullanarak uluslararası ilişkileri sürekli biçimde germektedir. Silahlanma yarışını kışkırtmakta, çeşitli ülkelere ambargolar uygulamakta ve bunu tüm dünyaya dayatmakta, imzaladığı uluslararası antlaşmaları tek taraflı olarak iptal etmekte, yeni saldırılara ve işgallere girişmekte, askeri darbe de dahil çeşitli yöntemlere başvurarak iktidarlar değiştirmeye ve böylece ilgili ülkelere fiilen el koymaya yönelmektedir.

- Bu saldırganlığın da bir sonucu olarak emperyalist dünyadaki politik ve askeri gerilimler giderek sertleşmektedir. Silahlanma yarışı, saldırganlık, bölgesel müdahaleler ve savaşlar, bunun yıllardır süregelen göstergeleriydi. Küresel ekonomik krizin de ağır etkisi altında, bu çatışma iktisadi, mali ve ticari alanlarda da kızışmaktadır. Ambargo uygulamalarıyla da birleşen ve kapsamı genişleyen ticaret savaşları bunun güncel örneğidir.

- 1990'lı yılların başında emperyalist küreselleşme söylemi ve küresel bir emperyalist imparatorluk kurmak hesapları içinde, sermaye ve meta akışı önündeki her türden engelin kaldırılması gerektiğinin şampiyonluğunu yapan ABD emperyalizmi, şimdi bizzat kendisi ulusal gümrük duvarlarını gitgide yükselterek, dünya ölçüsünde sert bir ticaret savaşı başlatmış bulunmaktadır. 2008'deki ABD merkezli küresel ekonomik-mali kriz, batan banka ve şirketlerin zararlarının kamulaştırılması yoluyla, "özelleştirme" ideolojisine ağır bir darbe olmuştu. Günümüzün yine ABD merkezli sert ticaret savaşları ise "serbest ticaret" efsanesine aynı darbeyi indirmektedir. Tüm bunlar sürmekte olan küresel ekonomik krizin, bunun gitgide ağırlaştırdığı emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların dışa vurumudur. Ve bu gelişmeler, küresel ekonomik krize karşı ortaklaştırılmış küresel politikalar izlemek olanağını ortadan kaldırarak, böylece onu daha da ağırlaştıracak bir zemin oluşturmaktadır.

- Sistemin çok yönlü krizi emperyalist kurumlara da yansımaktadır. Bir zamanların pembe hayali AB halen bir bunalım içindedir. Alman emperyalizminin belirgin hegemonyası, birlik bünyesinde önemli hoşnutsuzlukları ve merkezkaç eğilimleri beslemektedir. İngiltere örneğinde olduğu gibi çözülme eğilimleri güç kazanmaktadır. Bu arada İtalya, Avusturya, Macaristan ve Polonya örneklerinde görülen faşizan hükümetler gerçeği, AB'nin sözde demokratik değerleri üzerine efsaneyi de yıkmaktadır. Sözkonusu olanın emperyalist tekellerin yağmacı ve baskıcı Avrupası olduğu gerçeği giderek daha açık hale gelmektedir. NATO bünyesindeki sorunlar Trump yönetimiyle birlikte daha da ağırlaşmakta, buna Avrupa Ordusu üzerine yeni tartışmalar ve pratik yönelimler eşlik etmektedir. Emperyalist dünyadaki iç çatışma ve gruplaşmalar BM'ye yansımakta, bunun yarattığı kilitlenmeler onu giderek işlevsizleştirmektedir. BM'nin hemen neredeyse devre dışı bırakıldığı Suriye krizi bunun güncel örneğidir. Ve nihayet ticaret savaşları, kapitalist dünya ekonomisinin en temel kurumlarından olan Dünya Ticaret Örgütü'nde de kriz anlamına gelmektedir.

- Aynı gelişmelerin öte yüzünde, emperyalist sistem bünyesinde yeni gruplaşma ve kurumlaşma eğilimlerinin güç kazanması var. Trump yönetiminin izlediği

politika bir yandan Çin-Rusya ilişkilerini pekiştirirken, öte yandan AB'nin hâkim çevrelerinde ABD ile ilişkilerde mesafeli yaklaşımlara yol açmaktadır. Ticaret savaşları, İran Ambargosu vb. konulardaki tutum ve politikalar, Avrupa Ordusu'na yönelik yeni arayışlar, AB bağlamında bunun örnekleridir. Tüm bunlar bir arada silahlanma yarışını ve militarizmi iyiden iyiye azdırmaktadır. Hemen tüm başa güreşen ülkelerin savaş bütçelerinde göze batan artışlar yaşanmaktadır. ABD ile Rusya arasındaki nükleer antlaşmasının sona erdirilmesi, genel olarak silahlanmaya ve özel olarak nükleer silahlanma yarışına yeni bir hız kazandıracaktır.

- Dünyada faşizan ya da dosdoğru faşist hükümetler ve özellikle gelişmiş Batı ülkelerinde ırkçılık ve yabancı düşmanlığı eksenli faşist akımlar, yeni bir olgu değildir. Fakat ilki yaygınlaşmakta ve ikincisi günden güne güç kazanmaktadır. Bu olgular bir yandan sistemin ağır yapısal krizinin, öte yandan bizzat bu krizin hoşnutsuzluğa ve arayışa ittiği kitlelerin devrimci bir alternatifle buluşamamasının ürünüdür. Dünya ölçüsünde faşist liderleri ve hükümetleri kendisi de aynı mayadan olan Trump yönetimi bizzat teşvik etmekte, güç ve cesaret vermekte, doğrudan ya da dolaylı müdahalelerle önlerini açmaktadır. Brezilya'da parlamento darbesi ile sergilenen, Venezuela'da daha kaba ve arsız biçimlerle şu sıra denenmekte olan girişimler bunun örnekleridir.

- Öte yandan sürmekte olan krizin kendisi, bunun emekçiler payına sonu gelmeyen ağır faturası, faşizan hükümetler ile emekçi kitleleri kaçınılmaz bir biçimde karşı karşıya getirmektedir. Macaristan ve Sırbistan'dan ikiyüz milyon işçinin genel greve gidebildiği Hindistan'a, birçok ülkede halen görmekte olduğumuz budur. İtalya ve Polonya'dan Türkiye ve Brezilya'ya çok geçmeden göreceğimiz de bu olacaktır. Avrupa'nın hemen tüm ülkelerindeki ırkçılık ve yabancı düşmanlığı eksenli faşist akımların gelişimi ise, bu ülkelerdeki sosyal mücadelenin seyrine ve sol akımların bunda oynayabileceği role sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

- Latin Amerika'da 2000'lerin ilk on yılında bir dizi ülkede burjuva sol hükümetlerin peş peşe kurulmasıyla sonuçlanan ve bu arada solda büyük kafa karışıklıklarına neden olan "sol dalga", gelinen yerde geride kalmış durumdadır. Dalgayı başlatan ve belli bakımlardan ötekilerden farklı bir deneyim örneği sunmak iddiasında olan Venezuela ise halen ağır bir toplumsal kriz içindedir. İç komplolar ve emperyalist dış müdahale tehditleriyle yüzyüzedir.

- Latin Amerika'da burjuva sol eğilimli hükümetler serisi, kendilerini önceleyen ve Latin Amerika halklarına çok büyük acılara mal olan birkaç on yıllık birikimin ürünü olmuşlardı. Dalgayı yaratan ve parlamenter başarılara ulaştıran, kitlelerin tabandan gelen, zaman zaman isyanlara varan mücadeleleri idi. Fakat bu birikim burjuva sol akımların denetimini aşamadı. Böylece kurulu düzenin parlamenter kanalları içinde zaman içinde tüketilip felce uğratıldı. Latin Amerika tarihinin son onbeş yılına damgasını vuran bu deneyim, geride kitleler payına büyük hayal kırıklığı ve moral çöküntüden öte bir şey bırakmadı. Tüm modern tarihin tanıklık ettiği parlamentarizmin kör çıkmazları, böylece bu kez de Latin Amerika halklarının umutları üzerinden sınanmış oldu. Bu halklar şimdi yeniden acımasız iktisadi ve sosyal yıkımlar, bunun uygulayıcısı gerici-faşist iktidarlarla karşı karşıyadırlar.

- 2007 yılında toplanan TKİP II. Kongresi, belli bakımlardan farklı bir örnek oluşturan Venezuela deneyiminin anlamı, sınırları ve akıbeti konusunda şu değerlendirmeyi yapmıştı:

"Olayların zorlaması Hugo Chavez'i zaman zaman ileriye itse de, onun halihazırda ne sınıflar ve mülkiyet düzenine, ne de burjuva devlet aygıtına dokunması sözkonusudur. Bugünkü konumuyla o, kitlelerin yaşam koşullarını bir parça olsun iyileştirmeyi kuralsız emperyalist egemenlik ve yağmayı sınırlandırmakla birleştiren bir ilerici burjuva akımın temsilcidir. Dayandığı hareketin homojen olmadığı, düzen güçleriyle

düzen karşıtlarını birarada içerdiği ve belli bir başarıyla izlediği esnek politikayla bu heterojen güçleri halen dengelediği de bilinmektedir.

"Fakat bu kararsız konum ve dengenin uzun dönemli olarak böyle sürmesi mümkün değildir. Venezuela'da temel çatışma er geç gündeme gelecektir. Sonuçta ya emekçi kitle hareketinin kabaran dalgası bugünkü çizgiyi aşarak mülkiyet ve sınıflar düzenini hedef alacak, devlet aygıtını parçalamaya yönelecek ve olaylar gerçek bir toplumsal devrime evrilecektir; ya da Amerikan emperyalizminin ve kıta gericiliğinin çok yönlü desteğine sahip burjuva karşı-devrimi aralıksız bir biçimde kovaladığı başarıyı sonunda nihayet elde edecek, böylece Chavez'in sınırlı reformlarını silip süpürecektir. Bugünkü ara ve iğreti konumda uzun dönemli olarak durulamayacağını önemle gözönünde bulundurmak, Venezuela'da olup bitenleri anlamaya ve anlamlandırmaya çalışan her gerçek devrimci kişi, örgüt ve partinin görevi olmalıdır." *(**TKİP II. Kongresi Bildirgesi**, Kasım 2007)*

- Onbir yıl öncesine ait bu değerlendirme, bugünkü gelişmeler ışığında her zamankinden daha anlamlı, önemli ve uyarıcıdır. Venezuela deneyimi bir çıkmaza saplanmıştır ve ülke halen ağır bir toplumsal bunalımın pençesindedir. ABD önderliğindeki emperyalist akbabalar kampı ile onun hizmetindeki kıta gericiliği Bolivarcı iktidarı yıkmak için nihayet genel bir saldırıya giriştiler. ABD emperyalizmi Venezuela'nın muazzam petrol yataklarına ve öteki zenginliklerine yeniden el koymak için sabırsızlanmaktadır. Daha dün komşu Brezilya'da parlamento darbesi ile yapılanlar, şimdi Venezuela'da boğucu bir ambargo eşliğinde, askeri darbe kışkırtıcılığı ve bu sonuç vermezse eğer, doğrudan askeri müdahale yoluyla yapılmak istenmektedir. Emperyalizmin bu haydutça saldırısının karşısında durmak, halen dünyanın tüm ilerici ve devrimci güçlerinin güncel görevlerinden biridir. Öte yandan bu güncel göreve, düzenin temellerine yönelmeyen aldatıcı sol siyasal akımların, onların temsil ettiği sözde çözüm projelerinin sınırlarını ve kaçınılmaz akıbetlerini açıklıkla ortaya koymak çabası da eşlik etmelidir.

- Dolaysız olarak kapitalizmin ürünü olan ve gelinen yerde gezegenimizi tehdit eder boyutlara ulaşan ekolojik kriz, sistemin küresel krizinin bir başka temel alanıdır. Kapitalizm insan soyu ile birlikte tüm canlı yaşamı, gezegenimizin tüm ekolojik dengesini tehdit etmektedir. Bu yıkıcı tehdit günden güne büyümektedir. Buna ilişkin veriler bizzat burjuva dünyasının kendi içinden döne döne büyüyen kaygılar eşliğinde dile getirilmektedir. Fakat bunun emperyalist karar mercileri üzerinde göz boyama amaçlı göstermelik girişimlerin ötesinde herhangi bir etkisi olmamaktadır. Zira kapitalist sistemin mantığı ve işleyişi, doğa ve insan soyu için bu büyük tehlikeyi bizzat üretmekle kalmamakta, büyüyen tüm belirtilere rağmen onu görmezlikten gelmeyi de gerektirmektedir.

- Aşırı kâr hırsı, piyasa anarşisi ve bunlara eşlik eden kıran kırana rekabet koşullarında, büyük kapitalist şirketlerin "ekolojik denge" yakınmalarına dönüp bakma "lüks"ü yoktur. Tüm tarihi boyunca kapitalizmin mantığı "benden sonra tufan!" olmuştur. Halen de öyledir. Nasıl ki insani, sosyal ve kültürel yıkım kapitalizmin umurunda değilse, çevresel yıkım da umurunda değildir, olmayacaktır. O sınırsız kâr hırsına ve dizginsiz bir kör piyasaya dayalı olarak işlemektedir. Bu işleyiş onun neden olduğu her türden yıkıcılığın temeli, temel mekanizmasıdır. Bu temel ortadan kaldırılmadan, bu mekanizma parçalanmadan, özel mülkiyete, kapitalist kâra ve kör piyasa anarşisine dayalı toplumsal düzen tasfiye edilmeden bu sorunlar çözülemez. Emekçilerden de öteye bütün bir insanlık ve gezegenimiz için ürkütücü boyutlarda yıkıcı sonuçlar üreten bu gidişatın önüne geçilemez.

- Kapitalizmin kendi öz doğasının ürünü ekolojik kriz karşısında özellikle de eğitimli orta sınıflarda gitgide büyüyen bir duyarlılık göze çarpmaktadır. Bu tepki kendi sınırları içinde olumludur. İnsanlığın

ve gezegenimizin geleceğine ilişkin ilerici bir duyarlılığın göstergesidir. Bu çerçevede toplumsal muhalefetin bir unsuru, sisteme karşı mücadelenin güçlendirici bir olanağı olarak görülmelidir. Fakat öte yandan, sınıfsal konumun getirdiği kaçınılmaz sınırlamalar nedeniyle, sorunun temellerine inme yeteneğinden yoksunluğuna, dolayısıyla çevre sorununu genel toplumsal sorundan koparma tutumuna karşı da mücadele edilmelidir. Bu mücadele orta sınıf eksenli reformist-parlamentarist akımlara karşı mücadelenin bir parçası, daha özel bir alanıdır.

- Bütünsel bir kriz içindeki küresel kapitalist sistemin dolaysız mağdurlarından biri de dünya ölçüsünde kadınlardır. Kriz kadın sorunu ile kapitalist düzen arasındaki dolaysız bağı açığa çıkarmakta, daha görünür hale getirmektedir. Bizzat resmi kurumların sağladığı veriler, iktisadi ve kültürel gelişmişlik düzeyi ve burjuva demokrasisi bakımından en ileri sayılan kapitalist ülkelerde bile kadın sorununun çok yönlü olarak ağırlaştığını ortaya koymaktadır. Bunun bir yanında sömürü koşullarının ağırlaşmasının kadınlar için iktisadi ve sosyal sonuçları, öte yanında burjuva gericiliğinin şiddetlenmesinin politik ve kültürel sonuçları var.

- Dikkate değer olgu kadınların buna karşı belirgin bir direniş gösteriyor olmalarıdır. Dünya ölçüsünde kadın hareketi cinsel ezilmişlikle birlikte giderek sosyal ezilmişliği de hedef alarak yayılıyor. ABD'den Brezilya'ya, Türkiye'den Polonya'ya, gerici ve faşist hükümetlerin dizginlemekte zorlandıkları önemli mücadele dinamiklerden biri olarak ortaya çıkıyor. Doğası gereği bu hareket sınıfsal açıdan heterojen bir niteliğe sahiptir. Fakat bütününde derin bir demokratik öz taşımakta, birçok yerde ve durumda cinsel ezilmişliğe karşıtlık sosyal ezilmişliğe karşıtlık ile içiçe geçmekte, böylece tepkinin sisteme yönelen devrimci bir sınıfsal içerik kazanması kolaylaşmaktadır.

- Emekçilerin artan katılımı kadın eylemlerinde anti-kapitalist söylemleri çoğaltsa da hareket halen büyük ölçüde orta sınıf damgası taşımaktadır. Bu gerçeğin bilincinde olmak, bunun harekete getirdiği sınırlılıkları görmek, fakat bundan hareketle hiçbir bir biçimde küresel çaptaki kadın hareketi dinamiğini küçümseme hatasına düşmemek gerekir. Emekçi kadın katılımının artmasıyla birlikte, kadın hareketinin toplumsal mücadeleler içinde tuttuğu yer daha da önem kazanacaktır. Hareketin sağlıklı iç ayrışmaların ardından devrimci bir rotaya oturması, devrimci bir sınıf hareketinin gelişimiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Ya barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm!

Kapitalist-emperyalist barbarlığın hükümranlığı altında büyük sorunlar, emekçi kitleler ve mazlum halklar için çok yönlü acılar ve yıkımlar, günümüz dünyasının giderek ağırlaşan gerçekleridir. Dizginsiz sömürü ve sosyal yıkım, büyüyen işsizlik ve artan yoksulluk, militarizm ve saldırganlık, emperyalist savaşlar ve işgaller, yaygınlaşan polis devleti uygulamaları, hemen her ülkede dozu artan baskı ve terör, ırkçılık ve şovenizm vb.- tüm bunlar günümüz kapitalizminin dünya ölçüsünde değişmez görünümleridir.

Öte yandan işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların mücadeleleri yayılarak sürmektedir. Sorun bu mücadelelerin devrimci bir kanala akabilmesi, devrimci bir programa ve önderliğe kavuşabilmesidir. Zayıflık halen bu alandadır. Emekçilerin ve halkların gelişen mücadelesinin karşı karşıya bulunduğu en önemli sorun, hareketin geleceği bakımından aşılması hayati önemde olan temel zaafiyet noktası budur.

100. Yılını kutlamakta olduğumuz Alman Devrimi'nin temel zaafı da buydu. Kurulu düzene karşı ayaklanmış, silahlanmış, işçi ve asker konseyleri biçiminde kendi özyönetim organlarını kurmuş işçilerin ve emperyalist kırım savaşı vesilesiyle asker üniforması giymiş emekçilerin en temel ihtiyacı, devrimci bir önderlikti. Oysa Alman proletaryası zaman içinde yeterli hazırlığa

ve güce ulaşmış devrimci bir önderlikten yoksundu. Daha da kötüsü, işçi sınıfının sol partisi olmak tarihsel iddiası taşıyan, oysa devrimi boğmak için burjuva karşı devrimi ile el ele vermiş bulunan reformist partinin ihanetiyle yüzyüzeydi. Bu koşullarda yenilgi kaçınılmazdı, öyle de olmuştu.

20. yüzyıla damgasını vurmuş tüm devrimlerle birlikte Alman Devrimi'nin dersleri de bu açıdan paha biçilmez önemdedir. En büyük ders, devrim dönemi gelip çatmadan önce devrimin önderliğini zorlu ön mücadeleler içinde ve işçi sınıfı eksenli olarak sabırla ve inatla inşa etmektir. Bugün dünyanın tüm gerçek işçi sınıfı devrimcilerini bekleyen temel önemde görev budur.

Milyonlarca insanın ölümü ve Avrupa'nın baştan başa yıkımıyla sonuçlanan birinci emperyalist savaş sonrasında ve Alman Devrimi'nin ateşi içinde Rosa Luxemburg, kapitalist sistemin insanlık için oluşturduğu tehdidi şu sözlerle tarihe kazımıştı: "Ya barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm!" Bu şiarın derin tarihsel anlamı, bizzat Alman Devrimi'nin ezilmesi sürecinde dolaysız olarak önü açılan Alman faşizminin barbarlığı ve onmilyonlarca insanın yaşamına malolan ikinci emperyalist dünya savaşıyla kanıtlandı. Aynı şiar, kapitalist barbarlığın insanlık için yüzyıl öncesiyle kıyaslanamaz ölçüde yıkıcı bir tehdite dönüştüğü bugün, her zamankinden daha derin bir anlama sahiptir.

Küresel çaptaki ekonomik krizlerin emperyalist dünyadaki hegemonya krizi ile birleştiği durumlara kapitalizmin tarihinde iki önemli ve kapsamlı örnek var. Bunlardan ilki, militarizmin tırmanmasına, birinci dünya savaşına ve Ekim Devrimi ile başlayan fırtınalı sürece, ikincisi sert sınıf mücadelelerine, faşizme, ikinci bir dünya savaşına ve yeni bir devrimler dalgasına yol açtı.

Kapitalizm bunalımlarla birlikte savaşlar ve devrimler üretiyor, geride kalan tarihi dönemin açıklıkla kanıtladığı katı gerçek budur. Şimdi yine günden güne şiddetlenen bir bunalımlar ve kendini bugünden bölgesel çapta gösteren savaşlar dönemi içindeyiz. Biriken muazzam sorunlar ve keskinleşen sınıf çelişkileri devrimler için de toprağı gitgide daha çok mayalıyor. Bu durumda, burjuva gericiliğinin devrimin olanaklarını boğmaya yönelik karşı-devrimci hamlelerini boşa çıkarmak ve insanlığı yeni bir büyük emperyalist savaşın telafisi zor yıkımından korumak, işçi sınıfı ve ezilen halkların, gelmekte olan yeni devrimler döneminin olanaklarını ne ölçüde değerlendirebileceğine sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

II
Ortadoğu: Kriz coğrafyası

- Ortadoğu emperyalistler arası nüfuz mücadelelerinin, saldırganlık ve savaşların ana sahnesi olmayı sürdürüyor. Suriye, Irak, Libya, Yemen ve Filistin halkları yıllardır savaşın yıkım ve acılarını yaşıyorlar. Emperyalist ve gerici çıkarlara dayalı bu savaş ve çatışmalarda ulusal, dinsel, kültürel farklılıklar en ölçüsüz bir biçimde kullanıldığı için, halklar arası ilişkiler de büyük tahribatlara uğramış durumda.

- Ortadoğu'da hakların yaşamını altüst eden, milyonlarca insanın ölümüne malolan savaşın baş sorumluları, ABD önderliğindeki batılı emperyalistler ile onların bölgedeki gerici işbirlikçileridir. Bu çok yönlü müdahale ve savaşların temel amacı, emperyalizmin bölgedeki egemenliğini ve siyonist İsrail'in konumunu güçlendirip pekiştirmektir.

- ABD emperyalizmi Ortadoğu'da çıkarlarına uygun bir yeni düzen kurma girişimine 2003 yılındaki Irak işgaliyle başlamıştı. Daha ilk birkaç yılın ardından bu düzeni kurmak gücünden yoksun olduğu ortaya çıktı. Yine de öteki batılı emperyalistlerden de güç ve destek alarak Ortadoğu'yu bir ölüm ve yıkım sahasına dönüştürmeyi başardı. En farklı türden bahaneleri kullanarak bu yıkıcı emperyalist icraatını halen de hummalı biçimde sürdürmektedir.

- Siyonist İsrail, Filistin halkına çektirdiği acıların ötesinde, tüm bölge halkları için bir

tehdit ve saldırganlık kaynağıdır. Suriye'nin ve Irak'ın etnik ve mezhepsel temelde parçalara bölünmesi kırk yıllık siyonist planlardı. Nihayet başarıldığının sanıldığı bir dönemin ardından bugün bu planların önemli ölçüde boşa çıkmış olması, siyonistleri gitgide yoğunlaşan saldırı ve provokasyonlara yöneltmekte, bu ise bölgesel düzeyde bir savaş tehdidini gündemde tutmaktadır.

- Dünya ölçüsünde emperyalistler arası çatışmanın giderek şiddetlenmesi, saldırganlık ve savaşların artması beklenen bir gelişme olduğuna göre, bunun ana sahnelerinden biri yine Ortadoğu olacaktır. Bu da bölge halklarını yeni acıların ve yıkımların beklediği anlamına gelmektedir. Siyonist rejimin de özel çabalarıyla ABD emperyalizminin hedefinde şimdilerde yine İran var. Buna ilişkin saldırganlığın varabileceği boyutlar bölge halklarının direnci kadar, emperyalist dünyadaki iç dengeler ile bölgedeki işbirlikçilerin tutumuna bağlı olacaktır.

- Bölge halkları emperyalizmin saldırılarına geçmişte ve bugün olduğu gibi gelecekte de direneceklerdir. Bugüne kadar ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin planlarını hayata geçirmelerini zora sokan, halkların büyük bedellere malolan direnişi olmuştur. Fakat bu direniş halen kalıcı sonuçlar yaratacak devrimci bir program, strateji ve önderlikten yoksundur.

- Ortadoğu'da farklı dinlerden ve mezheplerden halkları birleştirebilmek için devrimci-demokratik ve laik bir program olmazsa olmaz koşuldur. Farklı milliyetlerden halkları birleştirebilmek ise ancak onların temel ulusal demokratik haklarının tanınması ile olanaklıdır. Dinci akımlar ilkinden, burjuva milliyetçi akımlar ise ikincisinden, kategorik olarak yoksundurlar. Bugünkü durum üzerinden bakıldığında, genellikle her iki akım her ikisinden de yoksundur.

- Dinci-gerici akımlar, direnişin temsilcisi ve taşıyıcısı olmak bir yana, emperyalizmin bölgeye müdahalesinin önce dayanakları, ardından bahaneleri oldular. Ortadoğu'ya özgü burjuva milliyetçi akımlar ise benzer olumsuz sınamadan dinci akımlardan da önce geçmişlerdi. İktidar oldukları ülkelerde yozlaşmış burjuva diktatörlüklere dönüştüler. Emekçileri sistemli biçimde ezdiler, temel hak ve özgürlükleri tanımadılar, öteki hakları ve kültürleri yok saydılar, toplumsal yaşamı her bakımdan çürüttüler. Sonuçta emperyalizmin bölgeye müdahalesinin farklı türden bahaneleri haline geldiler.

- Ortadoğu'da bir dönem Baas türü burjuva milliyetçi akımların tuttuğu yeri şimdilerde İran eksenli ve daha çok Şii kimlikli akımlar doldurmaktadır. Kendisini "direniş ekseni" olarak da tanımlayan bu akımlar, halen bölge halklarının emperyalizme ve siyonizme karşı gösterdiği direncin bir yönünü temsil etmektedirler. Bölge düzeyinde devrimci alternatifin belirgin zayıflığı koşullarında, bölge solunun bir kesimi de bu "eksen"e sempatiyle yaklaşabilmektedir.

- Kendi içinde de farklı konum ve çıkarların temsilcisi olan bu heterojen güçler topluluğunun emperyalist planlara ve siyonist İsrail'e karşı gösterdikleri direncin bugünkü koşullarda belli bir anlamı kuşkusuz vardır. Nitekim bölgenin devrimci partileri taktik politikalarında bu olguyu gözetmektedirler. Kaldı ki mperyalizmin ve bölge gericiliğinin müdahaleleri karşısında şu veya bu ulusal, etnik, dinsel, mezhepsel ya da kültürel topluluğun, mülk sahibi sınıflar önderliğinde olsa bile, kendini savunma ve direnme hakkı meşrudur.

- Fakat bu tutum sözkonusu akımların gerçek sınıf konumları, dolayısıyla gösterdikleri direncin anlamı ve sınırları konusunda herhangi bir hayale yol açmamalıdır. Çıplak bir gerici burjuva diktatörlük olan ve bölgesel düzeyde kendi hesapları bulunan İran bir yana. "Eksen"in hemen tüm bileşenleri de sınıfsal açıdan burjuva-feodal ve ideolojik açıdan mezhepsel kimlikle sınırlanmış düzen içi akımlarıdır. Bu konum ve kimlikleriyle, halkların devrimci birliğini sağlamak olanak ve yeteneğinden yapısal olarak yoksundurlar.

- TKİP VI. Kongresi, partimizin konuya ilişkin tüm değerlendirmelerinde yeri geldikçe vurgulanan şu temel düşüncenin altını yeniden

çizmektedir:

Ortadoğu, hemen tüm ülkeleriyle, bir farklı halklar, kültürler, dinler ve mezhepler mozaiğidir. Bu toplumsal-kültürel olgu, milliyetçi, dinci ya da mezhepçi akımların kategorik olarak bölge halklarının ortak çıkarları için olumlu bir alternatif olamayacağını gösterir.

Farklı köken ve kültürlerden halkları emperyalizme ve yerel egemen sınıflara karşı ortak çıkarlar ekseninde birleştirebilmek için, anti-emperyalist, devrimci-demokratik ve laik bir program ve stratejik çizgi, zorunlu asgari koşuldur. Bölge halklarının, özellikle de halen gerici iç boğazlaşmalarla kan kaybeden ülkelerin en büyük talihsizliği, böyle bir programa sağlam ve istikrarlı bir temel oluşturacak modern sınıfsal yapıdan yoksun olmalarıdır. Bu nesnel olgu devrim mücadelesinin ihtiyaçlarına bölgesel düzeyde bakmayı özellikle gerektirmekte, bölgede modern sınıf ilişkileri bakımından nispeten daha ileri, dolayısıyla daha gelişkin bir işçi sınıfına sahip ülkelerin (özellikle Türkiye, Mısır ve İran) devrimcilerine çok daha özel bir sorumluluk yüklemektedir.

- Siyasal-kültürel acıların yanı sıra sosyal sefaletin de halkları kasıp kavurduğu Ortadoğu'da, özgürlük, bağımsızlık ve sosyal kurtuluş, ancak devrimci bir mecrada, sosyalizmi hedefleyen devrimci programlar temelinde ve akımlar önderliğinde olanaklıdır. Ortadoğu halklarının bölgesel düzeyde büyük bir uluslar ailesi olarak gelecekteki büyük devrimci birliği ve kaynaşması ancak bu takdirde sağlanabilir. Dolayısıyla bölgenin bütününde devrimci akımların yeniden önplana çıkması, emperyalizme etkili ve sonuç alıcı darbeler vurulabilmenin yanısıra, mücadeleyi devrimci toplumsal hedeflere bağlayabilmenin ve dünya devrimci süreciyle başarıyla bütünleştirebilmenin de zorunlu koşuludur.

III
Ortadoğu, Türkiye ve Kürt sorunu

- Suriye'den Libya'ya Ortadoğu'da akan kanın, yaşanan yıkımın ve çekilen acıların dolaysız sorumlularından biri de Türk sermaye devletidir. Türkiye'nin dinci-faşist iktidarı Ortadoğu halklarına karşı suç işlemeyi halen de sürdürmektedir. Bunu hem emperyalizm ve siyonizm ile açık-gizli suç ortaklığı yoluyla, hem de kendi gerici-yayılmacı hesapları uğruna yapmaktadır. İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere Türkiye toprakları saldırı ve savaş üssü olarak emperyalizmin ve dolayısıyla siyonizmin hizmetindedir. Türk sermaye devletinin kendisi ise halen Suriye'de ve Irak'ta işgalci güç konumundadır. Ayrıca Suriye iç savaşından arta kalan ve Türkiye sınırlarına süpürülen her türden dinci-cihatçı örgütün de açıktan koruyucusudur.

- Türk burjuvazisi ve devletinin emperyalizmin hizmetinde bölge haklarına karşı işlediği tüm bu suçların karşısına dikilmek, bölge halklarıyla tam bir dayanışma içinde olmak, bölgenin tüm ilerici-devrimci güçleriyle yakın ilişkiler kurmak ve enternasyonal dayanışma içinde hareket etmek, geçmişte olduğu gibi bugün de temel önemde bir devrimci görevdir.

- Türk sermaye devletinin Ortadoğu halklarına karşı izlediği suç çizgisinin son birkaç yıldır özellikle yoğunlaştığı hedef, mazlum Kürt halkının kazanımlarıdır. Öylesine ki, emperyalizmin ve siyonizmin taşeronu olarak gündeme getirilen ve Suriye'yi yıkıma uğratan politika iflas ettiğinden beri, Ortadoğu'ya ilişkin Türk dış politikasının ekseninde artık esas olarak Kürt sorunu, Kürtlerin bölgesel düzeydeki kazanımlarının bloke edilmesi, olanaklıysa tasfiyesi vardır. ABD ve Rusya'yı bir arada idare etmeye, Ortadoğu'da karşı karşıya duran bu iki büyük emperyalist güç arasındaki çekişmenin yarattığı manevra olanaklarından yararlanmaya dayalı politikanın ekseninde de bu aynı hedef ve hesap vardır. Fakat bu politika, son birkaç yılın gelişmelerinin de açıkça gösterdiği gibi, komşu ülkelerin belirli bölgelerini işgal etmek ve olanaklıysa elde tutmak biçimindeki sinsi hedef ve hesapların

bahanesi olarak da kullanılmaktadır. Dinci cihatçı çetelere kol kanat germek aynı zamanda bu hesabın bir parçasıdır.

- Geçen yıl toplanan TKİP 30. Yıl Konferansı, Türkiye'nin Ortadoğu politikası ve gelinen yerde bu politikada Kürt sorununun tuttuğu çok özel yer ile Suriye ve Irak Kürt hareketlerinin izledikleri politikaları ve bu politikaların gelip saplandığı çıkmazları ele almış, durum ve gelişmelere ilişkin partimizin tutumunu açıklıkla ortaya koymuştu. Son bir yılın gelişmeleri, ABD emperyalizmiyle girmiş bulundukları ilişkilerin Suriye Kürtleri için ne büyük tehlikeler barındırdığını özellikle açıklığa kavuşturmuştur.

- TKİP VI. Kongresi, TKİP 30. Yıl Konferansı'nın konuya ilişkin tüm bu değerlendirmelerini onaylamakta ve özellikle iki hususun altını yeniden çizmektedir. Partimiz, mazlum Kürt halkının tümüyle meşru ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini, Kürdistan'ın tüm parçalarında elde ettiği ulusal demokratik kazanımları savunmaya devam edecektir. Bunları gasp etmeye ya da sınırlamaya yönelik tüm gerici girişimlere karşı Kürt halkının yanında yer alacaktır. Öte yandan Kürt partilerinin emperyalizmden ve siyonizmden medet uman, böylece mazlum bir ulusunun haklı ve meşru davasını lekeleyen, bu arada bölge halklarının çıkarlarını hiçe sayan politikalarını aynı açıklıkla mahkum etmektedir. Partimiz, emperyalist güçlerin yakın tarihteki sayısız ihanetine rağmen inanılmaz bir dar görüşlülükle sürdürülen bu politikanın bölge halklarının ve yanısıra bizzat Kürt halkının kendisi için barındırdığı felaketli sonuçlara her vesileyle dikkat çekecektir.

- Partimizin yıllar önceki uyarısı son bir yılın gelişmeleriyle daha bir anlam ve önem kazanmıştır: Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği içinde hareket ettiği ölçüde sürecin toplamından kalıcı kazanımlarla çıkacaktır. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekecektir. *(TKİP IV. Kongresi, Ekim 2012)*

IV
Türkiye: Düzen siyaseti

a) Dinci-faşist iktidar bloku

- Türkiye halen belirsizliklerle dolu bir geçiş süreci içindedir. Son birkaç yılı belirleyen kararsız denge hali sürmektedir. Olayların nereye varacağını kestirmek bugün için kolay değildir. Bunu belirleyecek olan karmaşık bir dizi iç ve dış etken var. Birbirini besleyen ya da çelen ve çatışan bu etkenlerin sonuçta ortaya ne çıkaracağını zaman gösterecektir.

- AKP çatısı altında birleşmiş dinsel gericilik, 15 Temmuz darbe girişimi sonrasında faşist MHP ile bir iktidar bloku oluşturdu. Türkiye'yi burjuvazi adına halen bu dinci-faşist güç koalisyonu yönetiyor. Ordusu, bürokrasisi, polisi, yargısı, istihbaratı, eğitim kurumları, diyaneti, medyası ve elbette cumhurbaşkanlığı, hükümeti ve meclisiyle tüm iktidar, Türkiye Cumhuriyeti devleti denilen o devasa aygıt, halen tümüyle bu güç koalisyonunun elinde, yönetiminde ve denetimindedir.

- Tayyip Erdoğan liderliğindeki dinci koalisyon hakim öğe olsa da, gerçekte sözkonusu olan dinci-faşist güçlerin birleşik iktidarıdır. Bu, 12 Eylül askeri faşist darbesinin resmi devlet ideolojisi katına yükselttiği "Türk-İslam sentezi"nin devlet iktidarında vücut bulmuş halidir. Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi büyük burjuvazi tarafından Türkiye'nin ilerici-devrimci hareketini ezmek ve toplumsal muhalefeti boğmak için gerçekleştirilen 12 Eylül askeri faşist darbesiyle önü açılan süreç sonuçta gelip buraya varmıştır.

- Fakat elinde tuttuğu muazzam güce ve hala da sahip olduğu önemli kitle desteğine rağmen, bu güçler koalisyonu ve onun kurmaya çalıştığı yeni rejim, henüz oturmuşluktan ve dolayısıyla istikrardan yoksundur. Hassas ve kırılgan dengelere

dayalıdır. Aradan geçen yıllara rağmen hala da esneme yeteneği gösterememesi bunun bir göstergesidir.

- Dinci-faşist iktidar bir dizi temel önemde yapısal zaafla maluldür. Herşeyden önce bir heterojen güçler koalisyonudur ve bu yapı gelişmelere de bağlı olarak çatlamalara müsaittir. Öte yandan bugünkü konuma, açıkça ilan edilmiş amaç ve hedefler üzerinden ve meşru yollardan değil, fakat bin türlü hile, yalan, aldatmaca ve ikiyüzlülükle ulaşılmıştır. Bu ise oturtulmaya çalışılan yeni rejimi, bunun için zorunlu moral güç ve dayanaklardan yoksun bırakmaktadır. Uzun iktidar yılları boyunca yarattığı toplumsal çürüme ve kokuşmanın ayyuka çıkması bunu ayrıca zora sokmaktadır. Önü zamanında tümü tarafından açılmış olsa da bugün sermayenin farklı kesimlerinin ortak çıkar, tercih ve iradesini gereğince yansıtamaması dinci-faşist iktidarın bir başka zaaf alanıdır.

- Bu zaafiyet alanlarını kendi yönünden devlet krizi tamamlamaktadır. Bu öncelikle bir meşruiyet krizidir. Devlette tüm eski yapı ve dengeler altüst edilmiş, fakat yerine henüz istikrarlı bir yenisi konulamamıştır. Devlet genel kabul gören bir otoriteye değil, neredeyse tümüyle baskıya, yasaklara ve çıplak zora dayanmaktadır. İhtiyaç duyulan her durumda anayasal ve yasal çerçeve bir yana bırakılmakta, keyfiliğe ve kuralsızlığa dayalı bir yönetim tarzı olağanlaşmaktadır. Resmi devlet aygıtları gayrı-resmi paramiliter yapılar, toplumun lümpen tortusu gruplar ve mafya çeteleri ile içiçe geçmiştir. Sistemin kendi işleyişi içinde temel meşruiyet aracı olan seçimler güvenirliğini, parlamento işlevini yitirmiştir. 15 Temmuz darbe girişiminin Fettullahçı çete tarafından önemli ölçüde ele geçirildiğini açığa çıkardığı düzen ordusu, bir zamanların sözde cumhuriyet bekçisi o anlı şanlı kurum, artık tarikatların ve cemaatlerin işgali altındadır. Bu şekliyle dinsel gericiliğin ve tek adam diktasının bekçisidir. İktidarın yasa, ölçü ve kural tanımaz sopası olmaktan öte bir işlevi kalmamış düzen yargısı, itibarsız devlet kurumları içinde denilebilir ki en itibarsız olanıdır. Diyanet kendi yönünden benzer bir çürümüşlüğün bir başka örneğidir.

- Dinci-faşist iktidarının büyük ölçüde kendi hedeflerine yönelik icraatlarıyla yarattığı tüm bu durumların ötesinde, sermaye düzeninin kendisi bugün ağır bir krizin pençesindedir. Ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel boyutlar taşıyan çok yönlü, çok boyutlu bir krizdir bu. Ve dinci-faşist iktidar, çözüm ve çıkış yeteneği bir yana, krizin etkilerini hafifletmekten bile acizdir. Toplumun önemli bir bölümü tarafından durumun sorumlusu olarak görülmekte, bu ise istikrarsız konumunu daha da zora sokmaktadır.

- Batılı emperyalistlerle uyum içinde büyük burjuvazinin tüm kesimleri AKP'nin önünü bizzat açmışlar ve uzun yıllar boyunca onu blok halinde desteklemişlerdi. Ardından AKP kendi özel hedeflerine yönelip sorunlar yarattıkça, burjuvazinin bir kesimi batılı emperyalistlerle uyumlu biçimde onu sınırlayacak başarısız arayışlara girmişti. Şimdi yeni bir durum var. Artık tüm kesimleriyle büyük burjuvazi yeniden blok halinde dinci-faşist iktidarı desteklemektedir. Ekonomik ve sosyal krizin alabildiğine ağırlaştığı günümüz koşullarında bu onlar payına bir tür zorunluluktur. Zira krizin etki ve sonuçlarına karşı işçi sınıfını ve emekçileri dizginlemekte bugün için daha uygun, işlevli ve olanaklı bir alternatiften yoksundurlar.

- Mevcut iktidar emekçi kitlelerin bir kesimini dinci-şoven ideolojiyle denetim altında tutmakta, mücadeleye açık öteki kesimlerini ise baskı, yasaklar ve kaba zorla dizginlemektedir. Bu, kriz koşullarında sermaye sınıfının bütünü için vazgeçilemez bir imkandır. Nitekim Tayyip Erdoğan da iktidarının bu yönünü gitgide daha çok öne çıkarmakta, büyük burjuvazinin ve emperyalist odakların desteğini buradan hareketle korumaya ve güçlendirmeye çalışmaktadır.

b) Dinci gericilik ve kurulu düzen

- Ağır toplumsal kriz koşullarında dinci-faşist iktidar kaçınılmaz olarak

yıpranmaktadır. Meşruiyet sağlamakta önemli bir imkan olarak kullanageldiği seçmen desteği giderek erozyona uğratmaktadır. Fakat patlak verecek güçlü bir halk hareketiyle yerin edilmediği sürece, o bir iktidar gücü olarak kalmak kararlığındadır. Bunun için iç savaş tehdidi de dahil her türlü gayrı meşru yol ve yöntemi kullanmak niyetinde olduğunu şimdiden göstermiştir. Fakat düzen içi siyasal güç dengelerinde işler başka türlü seyretse bile, en azından iktidar ortağı olarak kalacaktır. Emperyalist odakların ve onunla uyumlu büyük sermaye gruplarının manevraları konusunda yanılgıya düşmemek için bunu göz önünde bulundurmak önemlidir.

- Düzen sınırlarını aşmayan şu veya bu gelişmenin etkisi altında ya da sonucu olarak Tayyip Erdoğan iktidarı biçimsel varlığını yitirse bile, uzun yıllar içinde yarattığı zemin esası yönünden kalacaktır. Düzenin uzun vadeli çıkarlarını zedeleyen aşırılıklarından bir ölçüde arındırılacak, sivrilikleri belli sınırlarda törpülenecek, keyfiliğin ve kuralsızlığın bugünkü biçimi sınırlandırılacak, özellikle eğitim gibi kapitalist ekonomi ve devlet düzeni için özel bir önem taşıyan alanlardaki çöküntü düzenin asli ihtiyaçlarına göre onarılmaya çalışılacak, ama yaratılan toplumsal-kültürel ve siyasal zemin esası yönünden korunacaktır.

- Emperyalist çevrelerin ve Tayyip Erdoğan'ın işleri götürme tarzından huzursuz sermaye gruplarının yıllardır alternatifi hep de AKP'nin kendi içinde aramaları, Gül-Babacan-Davutoğlu gibi halen dışlanmış eski AKP kurmayları üzerinden hesap yapmaları, başta CHP olmak üzere düzen muhalefetini bile bu doğrultuda yönlendirmeleri, tüm bunlar bunun bugünden göstergeleridir. Uzun yılların ve nihayet güncel ağır kriz koşullarının AKP'de yarattığı ve yaratacağı yıpranma, düzen siyaseti bünyesinde tam da bu türden bir alternatife zemin hazırladığı için, bu gerçekleri özellikle göz önünde bulundurmak gerekir. Düzenin efendileri yıllardır potansiyel alternatifi hiç de düzen muhalefeti içinde değil fakat tam da AKP'nin kendi bünyesinde aramaktadırlar. Türkiye'nin kapitalist düzeni iktisadi-toplumsal ve siyasal bir güç olarak dinsel gericiliği dışlayarak işleri götürme olanağını artık yitirmiştir. Sorun dinsel gericiliği dışlamak değil fakat yalnızca dengelemek, yani belli sınırlar ve ölçüler içinde tutmaktır.

- Dinsel gericiliğin çatı partisi AKP, onun temsil ettiği zihniyet, ideoloji, kültür, bunların maskelediği toplumsal güçler, sınıfsal çıkarlar ve sermaye grupları, cemaat ve tarikatlardan vakıflar ve derneklere kadar bin türlü oluşum, örgüt ve kurum, günümüz Türkiye'sinin en katı gerçeklerinden ve mevcut kapitalist düzenin en temel yapıtaşlarından biridir. Dolayısıyla tüm bu yapı ve ilişkileriyle dinsel gericiliğe karşı mücadele, kurulu sermaye düzenine ve emperyalizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Şimdiki özel konumu ve yönelimi ona karşı mücadeleye de ayrı bir anlam ve önem kazandırıyor olabilir. Fakat bundan hareketle onu kendi başına bir hedef haline getirmek, böylece dinsel gericiliğe karşı mücadeleyi emperyalizme ve sermaye düzenine karşı mücadeleden kopartmak, devrimci konum ve kimliği yitirmek demektir.

V
Toplumsal muhalefet

- Günümüz Türkiye'sinde sınıfsal konum ve duyarlılıkları temelden farklı iki ayrı toplumsal muhalefet alanı var. İlkini ara burjuva katmanlar, onun kültürel değerler ve yaşam tarzı konusunda hassas olan, bunu da laiklik ve cumhuriyet değerlerine bağlılık üzerinden ortaya koyan kesimleri oluşturuyor. İkincisini ise dizginsiz sömürü ve soygunun çok yönlü toplumsal acısını çeken ve henüz son derece dar sınırlar içinde de olsa tepkilerini her fırsatta eylemli olarak dışa vuran işçiler ve emekçiler tutuyor.

- İlk grubun tepkisi sınıfsal yönden son derece bilinçlidir ve bu nedenle de belirgin sınırlar içindedir. İlerici burjuva ara katmanlar kurulu düzenin kendisine değil, fakat onun dinsel gericiliğin bugünkü egemenliği koşullarında aldığı somut biçime karşıdırlar. Laiklik ve cumhuriyet değerlerine bağlılık

bu katmanlar için temelde bir yaşam tarzı ve kültürel değerler sorunudur. Bu katmanların esasa ilişkin bir sınıfsal sorunu yoktur, sınıfsal konum ve çıkarları bu düzenle iyi kötü bağdaşmaktadır. Bu nedenledir ki onlar, onların temsilcisi durumundaki siyasal akımlar, laiklik, yaşam tarzı, aydınlanma ya da ilerici kültürel değerler mücadelesini temel toplumsal sorunlardan koparmaya çalışırlar. Kendi sınıfsal konumlarından bu mantıklı ve anlaşılır bir davranıştır. Sözkonusu olan bilinçli bir burjuva sınıf tutumudur.

- Bu katmanlardan gelen muhalefeti Kemalist Cumhuriyet'in kazanımlarına dönüş üzerinden bir platforma ya da programa çevirme girişimlerinin nesnel bir karşılığı yoktur. Bu yaşanmış ve geride kalmış bir tarihsel dönemi diriltme boş hayalidir. Kemalist cumhuriyet burjuvazinin iktidar katına yükselmesinin siyasal bir biçimiydi. Burjuva gelişmenin önünü açtı, bu sayede burjuvazi zaman içinde toplum yaşamının tartışmasız egemen gücü haline geldi. Bu aynı gelişmenin bir tarihten itibaren kaçınılmaz bir biçimde karşısına çıkardığı toplumsal devrim tehlikesine karşı gösterdiği gerici direnç ise, aynı cumhuriyeti evrimi içinde bugünkü duruma getirdi. 12 Martlar ve 12 Eylüller toplumsal devrimi boğma girişimleriydi, dolaysız sonuçları bugünkü dinci-faşist iktidarı ortaya çıkardı. Dolayısıyla doğmuş, gelişmiş, olgunlaşmış ve çoktan çürüyüp kokuşmuş burjuva cumhuriyeti bekleyen, sözde bir yeniden dirilme ya da başa dönüş değil, fakat toplumsal bir devrimle tümüyle aşılmadır. Cumhuriyetin kuruluş sürecinin ilerici mirasını yaşatmanın ve geleceğe taşımanın da bundan başka bir yolu yoktur.

- Dinci-faşist biçim içindeki sermaye diktatörlüğüne karşı toplumsal muhalefetin asıl alanını oluşturan işçi sınıfı ve emekçiler içinse halihazırda esas sorun, yaşam tarzı değil fakat çalışma ve yaşam koşullarıdır. Bu sınırlardaki bir hassasiyet ve mücadele, henüz sınıfsal bilinç ve yönelimden yoksundur. Fakat nesnel ve potansiyel açıdan, devrimci sınıf mücadelesini geliştirip güçlendirebilmenin gerçek alanı tam da burasıdır. Bu, temel sınıf ilişkilerine dayalı sınıflar mücadelesi alanıdır. Dolayısıyla dinsel gericiliğe karşı mücadelenin, sermaye düzeni ve emperyalizme karşı genel devrimci mücadele içinde anlamlandırılıp geliştirilebileceği biricik gerçek alandır.

- Topluma egemen çarpık kutuplaşmayı aşmak, mücadelenin gerçek sınıfsal-siyasal eksenini önplana çıkarmak devrimci tutumu, dinsel gericiliğe karşı mücadelenin özel alanlarını, özellikle de laiklik mücadelesini küçümsemek anlamına gelmemektedir. Bu sorun TKİP 30. Yıl Konferansı'nda *"Dinsel gericiliğe karşı mücadelenin sorunları"* başlığı altında tartışılmış, partimizin ilkesel ve politik yaklaşımları *Konferans Bildirgesi*'nde açıklıkla ortaya konulmuştur. Orada önemle vurgulandığı gibi; laiklik mücadelesi sınıfsal bir zemine oturtulmaz, sınıf ilişkileri ve çelişkileri, dolayısıyla sömürüye ve mülkiyet düzenine karşı mücadele üzerinden anlamlandırılmazsa eğer, burjuva düzenin sınırları aşılmamış, ilerici orta sınıf çizgisi sınırlarında kalınmış olur.

- Kürt sorunu, Alevi sorunu ve kadın sorunu, toplumsal, kültürel ve siyasal boyutları olan bu üç temel önemde sorun, dinci-faşist iktidar koşullarında daha da ağırlaşmış durumdadır. Kürt sorununda tarihsel inkar ve imha çizgisine dönülmüştür. Toplumsal-kültürel yaşamın hemen tüm alanlarında bağnaz Sünni ideolojisi ve kültürüne dayalı uygulamalar dayatıldığı için, durum Aleviler için hepten çekilmez hale gelmiştir. Kadın sorunu ise, bir yandan ağır baskı, sömürü, yaşam ve çalışma koşulları, öte yandan toplumsal yaşamın hemen tüm alanlarında kadınlara yönelik cinsel ayrımcılık, baskı, şiddet ve her türden aşağılama nedeniyle yeni boyutlar kazanmıştır.

- Neredeyse on yıl süren oyalayıcı aldatmacanın ardından Tayyip Erdoğan iktidarı geleneksel inkar ve imha çizgisine keskin bir dönüş yapmakla kalmadı, Kürt halkına yönelik baskı, terör ve katliamlarda yakın tarihin tüm dönemlerini geride bıraktı. Bunun özgürlük ve eşitlik arayışı içindeki

Kürt halk kitleleri üzerindeki etkisi, derin bir hayal kırıklığı ve hala da aşılamayan bir moral yıkım oldu. Aradan geçen birkaç yıla rağmen bunun hala da aşılamamış olmasında, sözde "çözüm süreci" boyunca dayanaksız hayalleri ölçüsüzce körükleyen Kürt hareketinin dolaysız bir sorumluluğu var. Üstelik Kürt hareketi olup bitenlerin önem ve ağırlığının gerektirdiği bir muhasebe ve özeleştiriye de yönelmiş değildir. Bu özeleştirel muhasebenin yapılmamış olması, Kürt hareketinin yeni tercih ve yönelimlerini de belirsizlik içinde bırakmaktadır.

- Son yılların gelişmeleri sadece Türkiye'de değil tüm bölge ölçüsünde, emperyalist güç odaklarından ve kurulu düzenlerden çözüm beklemenin boşluğunu göstermiştir. Gerçek ve kalıcı çözümlerin yolu halkların birleşik gücü ve mücadelesinden geçmektedir. Devrimci teorinin ve devrimler tarihinin bu büyük dersi, bu kez tersinden, devrimden kopuş pratikleriyle doğrulanmıştır. Köklü bir muhasebe, özellikle İmralı sonrası dönemin politikalarıyla köklü bir hesaplaşma bu açıdan da bir zorunluluktur. Kürt sorununu temel toplumsal-siyasal sorunlardan, devrimci anti-emperyalist mücadeleden, dolayısıyla devrimden koparmak, dünün devrimci Kürt hareketini bugünün büyük açmazlarına düşürmüştür. Bu açmazlardan çıkış halkların birleşik devrimci mücadelesinden ve devrime dayalı çözümlerden geçmektedir.

- Başından itibaren AKP eksenli dinci iktidarın icraatlarına karşı belirgin bir duyarlılık gösteren, yıllar içinde etkili bazı kampanyalar ve kitle eylemleri ile ağırlığını duyuran ilerici Alevi hareketi, son yıllarda anlaşılması zor bir sessizliğe gömülmüş durumdadır. Oysa dinci-faşist iktidarın bu aynı dönemdeki icraatları, Aleviler için özellikle tahammül edilemez boyutlara ulaşmıştır. Sözkonusu sessizliğin gerisinde kuşkusuz orta sınıf karakterli muhalefetin güçsüzlüğü, soluksuzluğu ve tutarsızlığı var. Yine de bugünkü geri çekiliş yanıltıcı olmamalıdır. Dinci-faşist iktidarın toplumsal-kültürel yaşama yönelik Sünni İslam eksenli pervasızlıkları artarak sürüyor. Bunun özellikle Alevi emekçileri içinde büyük bir hoşnutsuzluğu mayaladığına kuşku yoktur. Sınıfsal-sosyal ezilmişliğin mezhepsel ezilmişlikle ağırlaşması, geçmişte olduğu gibi yeni dönemde de Alevi işçi ve emekçilerinin devrimci toplumsal mücadeleye katılımını kolaylaştıracaktır.

- Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadınlara yönelik sonu gelmeyen baskılar, ayrımcı politikalar ve uygulamalar, iktidarın boyun eğdiremediği ve dahası üzerine rahatça gidemediği bir kadın hareketini beslemektedir. Dünya ölçüsünde güç kazanan ve güçlü yankılar yaratan uluslararası kadın hareketi, Türkiye'deki kadın hareketini politik ve moral açıdan güçlendiren bir başka kaynaktır. Halen hareket üzerinde orta sınıf ağırlığı sürüyor olsa da, emekçi kadınların artan katılımı '90'lı yılların dar görüşlü feminist sınırlamalarını giderek aşındırmaktadır. Sınıf hareketindeki gelişmeler, fabrika eksenli ve kadın işçi ağırlıklı direnişlerin yaygınlaşması, hareketin daha sağlıklı bir zemine çekilmesini kolaylaştıracaktır. Partimiz bugün koşullarda kendi kadın çalışmasını sınıf çalışmasının temel bir boyutu olarak ele almayı sürdürecek, ama öte yandan ilerici-demokratik kadın hareketine de her yolla destekleyecektir.

VI
Kriz ve devrimci sınıf çizgisi

Türkiye halen ağır bir ekonomik-mali krizin pençesindedir. Krizin faturası her zamanki gibi işçi sınıfına ve emekçilere ödetilmektedir. Krizin şiddetlenmesine bağlı olarak ödetilen fatura daha da ağırlaşacaktır. Henüz anlamlı bir hareketliliğe yol açmamış olsa da emekçiler arasında buna karşı öfke ve tepki giderek büyümektedir. Olduğu kadarıyla hareketliliğin, direniş ve protestoların ağırlık merkezi her zamanki gibi işçi sınıfıdır. Günün acil görevi, bu hareketliliği en iyi biçimde değerlendirmek, yaratıcı ve inisiyatifli çabalarla geliştirip yaygınlaştırmaktır.

Partimizin kriz koşullarında izlenecek devrimci mücadele çizgisine ilişkin olarak geçmişte ortaya koyduğu bakış açısını

irdeleyen TKİP VI. Kongresi, bu yaklaşımı tüm temel noktalar üzerinden vurgulu bir biçimde yeniden onaylamakta ve aşağıdaki hususlara özellikle dikkat çekmektedir:

- Kapitalizmin ekonomik krizleri sistemin iflasının, tarihsel gelişmenin önünde bir engele dönüştüğünün bir itirafı ise eğer, devrimci partinin görevi, bu gerçeği her yol ve yöntemi kullanarak işçilerin ve emekçilerin bilincine yerleştirmek, kitleleri sistemin aşılması mücadelesine, toplumsal devrim mücadelesine çekmek olmalıdır.

- Burada sorun toplumsal devrim için koşulların olgunluğu sorunu değildir. Sözkonusu olan, bizzat kapitalist ekonominin kendi gelişme seyri içinde sistemin temel çelişkisini en yakıcı ve yıkıcı biçimde gözler önüne sermesi olduğuna göre, devrimci partinin görevi, bu nesnel olguyu hareket noktası olarak almak, mücadele hattının stratejik çerçevesini buradan kurmak olmalıdır. Bu, krize karşı mücadeleyi partilere ya da hükümetlere, onların uyguladığı şu veya bu politikaya karşı muhalefete indirgeyen reformizm ile araya kesin ve kalın çizgiler çizmenin de en etkili yoludur.

- Kapitalist ekonomiye ve dolayısıyla burjuva sınıf düzeninin sorunlarına kendi sınırları içinde çözümler bulmak, devrimci partinin sorunu değildir. Tersine devrimci partinin görevi, devrimci sınıf mücadelesini geliştirerek, bu ekonomiyi ve düzeni karakterize eden üretim ilişkilerini, bu ilişkilere dayanan sınıf egemenliği sistemini aşmaktır. Dolayısıyla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek ve devrimci sınıf mevzilerini çoğaltmak yoluyla, bunu başaracak koşullara zaman içerisinde ulaşmaktır. Devrimci sınıf partisi, düzenin krizleri ve dolayısıyla mevcut kriz karşısında ileri süreceği temel ve taktik istemlere de bu bakış açısıyla yaklaşır.

- Bu, devrim hedefine dayalı devrimci sınıf çizgisidir. Her durumda olduğu gibi kriz vesilesiyle de devrime dayalı stratejik çizgi ile taktik yaklaşımlar arasındaki devrimci uyum, temel önemdedir ve temel ayrım çizgisidir. Kriz koşullarında elbette güncel somut istemler ileri sürülecektir. Fakat bunların gerek formüle ediliş tarzı ve gerekse bunlara dayalı mücadelenin esas amacı, devrimci stratejik çizgiyle uyumlu olmak, onu güçlendirmeye hizmet etmek durumundadır.

- Krize karşı mücadele adına gündeme getirilen tüm iktisadi ve mali politikalar, faturanın işçi sınıfına ve emekçilere ödetilmesi amacına dayalıdır. Bunun karşısına "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" şiarıyla çıkmak, buna yönelik iktisadi ve sosyal istemler ileri sürmek gerekir.

- Krize karşı taktik istemlerin formülasyonunda gerçekçilik adı altında kapitalizmin mantığını gözeten her girişim reformizme kapıyı ardına kadar aralar. Devrimci partinin görevi kapitalizmin mantığını gözetmek değil, krizle iflası açığa çıkmış bu mantığı tümden felç etmektir. Devrimci partiyi kapitalizmin işleyiş yasaları değil, sınıfın ve emekçilerin hak ve istemlerinin tümüyle haklı ve meşru niteliği ilgilendirir. Bu haklılık ve meşruluk kapitalizmin mantığı ile bağdaşmadığı içindir ki, bu istemler üzerinden gelişecek her ciddi mücadele, kitlelerin eylemini ve dolayısıyla bilincini sistemin sınırlarının ötesine taşır. Kitlelere sistemin aşılması ve toplumsal devrim bilinci aşılar, devrimci süreci güçlendirir, devrimci güç ve mevzileri çoğaltır. Devrimci partinin izleyeceği taktik çizginin tüm amacı şaşmaz bir biçimde bu olmalıdır.

- Krize karşı devrimci bir mücadele perspektifi, ekonomik-sosyal istemlerin ötesinde siyasal bir kapsama da sahip olmak durumundadır. Bunun bir yanı burjuva sınıfı devletinin baskı, tehdit ve terörüne karşı emekçilerin fiili direncini örgütlemek, öteki yanı bu direnci temel siyasal hak ve özgürlüklerin savunulmasına ve elde edilmesine dayalı bir mücadele platformu halinde somutlamaktır.

- Krizin ağırlaştığı bugünkü koşullarda

gündemde yeni bir seçim var. Devrimcilerin görevi dikkatleri seçim sandığına değil sınıf ve kitle eylemine, fabrikalara ve işletmelere, sokaklara ve alanlara odaklamaktır. Krizin gündeme getirdiği saldırı dalgasına karşı işçilerin ve emekçilerin direnişini örgütlemektir. Bu öteki herşeyin tabi kılınacağı ana eksen olmalıdır. Bu çerçevede gündeme gelebilecek her gerçek kitle eyleminin etki ve kazanımı, kitlelerin birliğine, eğitimine, örgütlenmesine ve mücadele azmine katkısı, seçim sandığından elde edileceği umulan her türlü başarıdan çok daha üstün, anlamlı ve kalıcı olacaktır. Bu gerçeği anlayıp anlamamak, devrimcilik ile reformizm arasındaki derin ayrım çizgisini ortaya koyar.

VII
Sınıf hareketi

Partimiz şu temel önemde gerçeği hep vurgulaya gelmiştir: Bugünün Türkiye'sinde devrim umudu ve yönelimi korunup geliştirilecekse eğer, bunun gerçekleşebileceği, ete kemiğe bürünebileceği biricik toplumsal zemin işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı zemini, dinci gericiliğe karşı mücadelenin sermaye düzenine karşı mücadele içinde anlamlandırılabileceği, devrimci siyasal mücadelenin sınıflar mücadelesi eksenine kavuşturulabileceği biricik gerçek ve tayin edici alandır. Dün olduğu gibi bugün de en hayati ve çözücü halka devrimci sınıf yönelimidir; devrimci bir sınıf hareketinin gelişimi için en azami bir çabaya yoğunlaşmaktır.

Bugünün Türkiye'sinde devrimci bir programın ve stratejinin anlam bulabileceği, devrimciliğin tutunabileceği, kendini üretebileceği, güç yaratarak olayların gidişatını etkileme olanağı ve yeteneği kazanabileceği biricik alan işçi sınıfıdır. Ciddi sonuçlar yaratabilecek bir devrimci sınıf mücadelesi ancak buradan geliştirilebilir, devrimci sınıf mücadelesi zemini yalnızca buradan kazanılabilir. Bunun dışındaki tüm diğer yönelimler ve çabalar, yalnızca toplumun modern eğilimli ara burjuva katmanlarına, onların bu düzenin temelleri ve temel kabulleriyle bağdaşabilen hassasiyetlerine götürür. Bundan reformizmin her biçimi çıkabilir, ama asla devrimcilik çıkmaz.

2015'te toplanan TKİP V. Kongresi, bu temel önemde gerçeklerden hareketle, "Devrimci Bir Sınıf Hareketi İçin İleri!" şiarını özel bir tercihle ve vurgulu biçimde öne çıkarmıştı.

Bu stratejik önemdeki hedefin gereklerine uygun olarak TKİP VI. Kongresi de kapsamlı çalışması içinde sınıf çalışmasının sorunlarına özel bir yer ayırdı. Sınıf hareketinin güncel durumu ile partinin sınıf çalışmasının çok yönlü sorunları enine boyuna tartışıldı, yakın dönem gelişmeleri ve deneyimleri gözden geçirildi, önemli saptamalar yapıldı, sonuçlar çıkarıldı ve elbette bir dizi pratik karar alındı.

Parti kongremizin konuya ilişkin değerlendirmeleri ile tartışma tutanaklarının yayınlanabilir bölümleri önümüzdeki günlerde ayrıca sunulacaktır. Burada biz daha çok bakış açısına ilişkin olup da güncel açıdan önem taşıyan bazı noktaları sıralamakla yetineceğiz.

Bunlardan ilk ikisi, TKİP 30. Yıl Konferansı'nın da özellikle üzerinde durduğu konulardır. Burada sözkonusu olan, hiçbir biçimde partinin bakışaçısı zaafiyeti değil, fakat işçi hareketinin geriliği ve çalışmada verim almanın güçlüğü koşullarında, yerelde kendini adeta kendiliğinden gösteren bazı zaaflı eğilimlere karşı temel önemde uyarılardır.

- Partinin sınıf çalışmasının esas muhtevası devrimci politik müdahaledir. Sınıfa gündelik olarak politik sorunlar ve gündemler üzerinden seslenmek, politik müdahaleye dayalı bir çalışma tarzı içinde olmaktır. Bu, iktisadi mücadelenin ve dolayısıyla sendikal çalışmanın küçümsenmesi değil, fakat politik müdahale ekseninde, bu temel amaç ve kaygıya tabi bir biçimde ele alınması sorunudur. Parti

sınıf kitlelerine ulaşmayı kolaylaştıracak her türden somut sorunu, istemi, olanağı, aracı ve yöntemi yaratıcı bir biçimde değerlendirecek, somut durum ve ihtiyaçlara göre kullanacaktır. Ama sınıf hareketine müdahalesinin özü ve esasının, işçilerin devrimci politik bilincini, eylemini ve örgütlenmesini geliştirmek olduğunu da bir an bile unutmayacaktır. Öteki her şey bu bakış içinde anlamını bulmalı, bu ana eksene bağlı olarak ele alınmalı, öteki her şeyden bu amaç doğrultusunda yararlanılmalıdır.

- Partinin sınıf çalışması fabrika eksenli bir çalışmadır. Bu, partimizin en başından itibaren özel dikkat gösterdiği bir hususdur. Parti sınıf çalışmasına yeni imkanlar ve kolaylıklar sağlayacak çok çeşitli araçlardan, yöntemlerden, müdahale biçimleri ve zeminlerinden en iyi biçimde yararlanmalıdır. Ama tüm bunların gelip bağlandığı ana eksen, şaşmaz biçimde partinin fabrika merkezli çalışması olmalıdır. Öte yandan fabrika eksenli çalışma, yerel örgütün güç ve olanaklarını saptanmış fabrikalara yönelik olarak sistemli bir biçimde seferber edebildiği bir durumda bir anlam taşır, ancak bu durumda gerçekten başarılı olabilir. Aksi durumda, fabrika içi sorunlara daralmak, böylece kısır ve sonuçsuz bir çalışma olarak yozlaşmak akıbetiyle yüz yüze kalabilir.

- Partimizin programında acil demokratik, sosyal ve iktisadi istemlere iki alt bölüm ayrılmıştır (VI. ve VII. Bölümler). Her iki bölümün sunuşunda amaç ilkesel bir çerçevede formüle edilmiştir: *"Siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini stratejik devrimci görev sayan TKİP, bu temel hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, kitlelerin acil demokratik ve sosyal istemleri uğruna kararlılıkla mücadele eder. Proleter ve emekçi yığınları bu mücadele içinde etkilemeye, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya çalışır."*

Amaç hiç de koşullar oluştuğunda ya da gerektirdiğinde burjuvazi tarafından bir biçimde geri alınması kaçınılmaz olan "kırıntı"ları çoğaltmak değil, fakat bu istemler uğruna mücadele içinde işçilerin birliğini, bilincini, örgütlenmesini ve mücadele kapasitesini geliştirmek, böylece onları devrimci hedeflere hazırlamaktır. Bu, "kırıntı"ları mümkün mertebe koruyabilmenin de en iyi yoludur.

- Bu bakış açısı, "emeğin korunması" mücadelesi kapsamına giren TİS mücadeleleri için de yol göstericidir. Partimizin programı (VII. Bölüm) bu mücadelenin gerekliğini ve önemini açıklıkla vurgulamakta, buna ilişkin talepler sıralamakta, fakat bu uğurdaki mücadeleyi de aynı şaşmaz devrimci amaca bağlamaktadır. İşçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması mücadelesi, esas amacı yönünden, işçi sınıfının "kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede savaşma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi" uğruna bir mücadeledir. Bu, devrimci sınıf partisinin emeğin korunması uğruna mücadelesini, her türden ekonomist sapmadan ve reformist sendikacılıktan ayıran temel önemde ayrım çizgisidir.

- İşçi sınıfı halen sermaye, devlet, düzen siyaseti ve sendika bürokrasisinin çok yönlü ama birleşik kuşatması altındadır. Bu dörtlü güç odağının konumları ve rolleri farklı, fakat amaçları aynıdır: Kurulu düzen için tehlikeli olabilecek biricik toplumsal güç olarak işçi sınıfını sürekli biçimde denetim altında tutmak. Sendika bürokrasisi bu açıdan özellikle tehlikeli ve tahrip edicidir. Zira rolünü bizzat sınıf hareketi bünyesinde, onun adına hareket ediyormuş gibi görünerek, yani sinsi bir biçimde oynamaktadır.

- Sorunun esası hiç de iktisadi mücadelede işçilerin ucuza satılışı, yani dar manada sendikal ihanet değildir. Sorun esası sermaye, devlet, düzen siyaseti ile uyum içinde oynanan politik roldür. Sınıf kitlelerinin düzen adına dizginlenmesi ve sürekli biçimde denetim altında tutulmasıdır. Faşist, gerici, dinci ya da reformist, sendika bürokrasisinin her kesimi bunu kendi politik konumu üzerinden yapmaktadır. Karşımızda sendikal bürokrasi şahsında gerçek siyasal güç odakları durmaktadır. Bu durumda sendika bürokrasisine karşı mücadele, aynı zamanda sınıf hareketi bünyesindeki dinci-faşist, gerici

ya da reformist odaklara karşı mücadele olarak da anlaşılabilmelidir. Özellikle de şimdilerde, bugünkü dinci-faşist iktidar koşullarında.

- Dinci-faşist iktidar yıllardır sınıfı kuşatmaya ve çürütücü bir denetim altında tutmaya yönelik çok bilinçli bir çaba içindedir. Bu kuşatma ve sınıfı hareketini içinden kötürümleştirme çabası başlıca üç koldan yürütülmektedir. Bunlardan ilki ve kolayca görünebileni, Hak-İş ve Türk-İş'in dinci-faşist iktidarın hizmetinde hareket etmesidir. İkincisi, izlenen partizanca istihdam politikasıdır. İktidar çok bilinçli ve sistemli bir çabayla, dinci-faşist ideolojiyle sersemletilmiş işçilerin alınması yoluyla fabrikalara, özellikle de önemli işkollarına ve büyük fabrikalara, adeta kitle tabanı yığınağı yapmaktadır. Ve nihayet üçüncüsü, ikincisinin de verimli kıldığı bir zeminde, fabrikalarda günden güne güç kazanan tarikat ve cemaat örgütlenmeleridir. Bu örgütlenmeler, işçi sınıfını tam da fabrikalar üzerinden denetim altına almanın en etkili yollarından biridir. Sınıf hareketinin devrimci gelişimini sağlamaya yönelik çalışma, bundan böyle bu gerçekleri daha özel bir biçimde hesaba katmak durumundadır.

- Sınıf hareketinin '60'lı yıllarda yaptığı patlamanın başlangıç evresinde, grev hakkının sermaye düzeninden söke söke alınması vardır. O yılların ilk büyük kitlesel işçi eylemi olan Saraçhane Mitingi tam da bunun içindi. Türkiye işçi sınıfı hareketinde bir kilometre taşı olan Kavel direnişi, yasal açıdan tanınmayan grev hakkının fiilen kullanılmasıydı. Bu direnişten sonradır ki grev hakkı yasal olarak da nihayet kazanılmış oldu. Bu hak olmaksızın tümüyle işlevsiz kalan sendikal örgütlenme ve TİS hakkı böylece nihayet gerçek anlamını bulabildi. Ve bu tarihsel kazanımdan ellibeş yıl sonra bugün, dinci-faşist iktidarın başı Tayyip Erdoğan, uluslararası ve yerli sermaye kodamanları önünde, bu ülkede grevi bitirdik, grev hakkını fiilen ortadan kaldırdık, diye övünebiliyor ve onlardan takdir bekliyor.

- Bundan çıkan iki önemli devrimci görev alanı var. Bunlardan ilki, sermaye diktatörünün bu küstahça açıklamasının işçi sınıfı hareketi için anlamını en geniş işçi kitlelerine her vesileyle anlatabilmektir. İkincisi, grev hakkının fiili grev çizgisi izleyerek korumak, fiilen gaspedilmek isteneni fiilen savunmaktır. Bu ikincisi, grev hakkının savunulup korunması, Türkiye işçi sınıfı hareketi için bir tarihsel ve sınıfsal onur mücadelesi olarak ele alınmalı, geniş işçi yığınlarına da bu biçimde anlatılabilmelidir.

- Sınıf hareketinin yakın yılları içinde grev hakkının fiili direniş içinde kullanıldığı iki önemli örnek var önümüzde. Fabrika birimi düzeyinde sarsıcı Greif işgali ve sektörel düzeyde metal işçilerinin büyük yankılar yaratan eylemi. Partimizin adı ve emeği ile sıkı sıkıya bağlantılı bu iki büyük direnişin deneyimleri ve dersleri, işçi hareketi için bugün her zamankinden daha büyük bir önem taşımaktadır. Her iki direniş de, yalnızca hakların fiilen kullanılması, yani fiili-meşru mücadele yolunun tutulması bakımından değil, fakat aynı zamanda hain sendika bürokrasisinin hedef alınması ve aşılması bakımından da paha biçilmez deneyimler ve dersler sunmaktadır.

VIII
Gençlik hareketi

- Gençlik hareketi yıllardır aşılamayan bir gerileme ve durgunluk içindedir. Bir zamanlar dinci-faşist iktidarın huzursuzluk kaynağı olan hareket, son birkaç yıldır en geri sınırlara çekilmiş, en dar zeminlere hapsolmuş durumdadır. Bu onun halihazırda kitlesel karakterini de yitirmiş olduğu anlamına gelmektedir. Dinci-faşist iktidar bu sonuca yılları bulan ısrarlı çabalarıyla ulaşmayı nihayet başardı.

- Gençlik hareketindeki gerileme gerçekte toplumsal muhalefetteki genel gerilemenin gençliğe yansıması oldu. Bu süreç 7 Haziran (2015) seçimlerini izleyen baskı ve terör dalgasıyla hız kazandı. Ardından 20 Temmuz (2016) OHAL darbesi geldi. Bununla startı verilen yeni kapsamlı saldırı

dalgası, genel toplumsal muhalefet kadar gençlik hareketini de en geri sınırlara itti. Sistemli siyasal ve idari baskılarla, siyaset yasakları, soruşturmalar ve cezalarla, gözaltılar ve tutuklamalarla sonuçta öğrenci hareketi sindirildi. Üniversiteler kitlesel uzaklaştırmalarla ilerici kadrolardan arındırılırken, tersinden kapsamlı bir gerici kadrolaşmanın önünün açılması da gençlik hareketinin gerilemesinin bir başka etkeni oldu.

- Fakat bu durum geçici olmaya mahkumdur. Dinci-faşist iktidar gençlik hareketini bugün için sindirmiş olabilir, ama onu uzun süreli olarak dizginlemeyi başaramayacaktır. Türkiye'nin derin tarihsel kökleri olan politik gençlik hareketi geleneğini kırmak mümkün değildir. Geçen öğrenim yılı sonunda üniversitelerin bölünmesine karşı kendini bir anda kitlesel boyutlarda gösterebilen tepkiler bu açıdan rastlantı değildir.

- Partimiz bunu bilerek ve gözeterek gençlik içindeki çalışmasını sabırla ve inatla sürdürecektir. Bugünkü koşullarda ulaşılabilen en sınırlı ilişkileri bile en büyük titizlikle değerlendirecek, eğitip örgütleyecek, beklenmedik biçimde kendini gösterecek yeni bir hareketin önderlik sorumluluklarına hazırlayacaktır.

- Türkiye'nin toplumsal mücadele tarihine bütünü içinde bakıldığında, gençlik çalışmasının devrimci bir parti için taşıdığı özel önem kendiliğinden anlaşılır. Fakat partimiz için gençlik çalışması aynı zamanda sınıf eksenli çalışma için de çok özel bir önem taşımaktadır. Gençlik çalışması, özellikle de liseli gençlik çalışması, geçmiş kongrelerde genişçe gerekçelendirildiği gibi, partimiz için aynı zamanda sınıf çalışmasına bir ön hazırlıktır. Büyük bölümüyle yarının fabrika işçi adaylarını barındıran liseli gençlik ile hemen tümüyle sanayiye kalifiye işçi yetiştiren meslek liseleri ve meslek yüksek okulları için bu özellikle geçerlidir. Partimiz gençlik çalışmasına genel planda gereken önemi verecek, ama esas dikkatini yarının eğitimli genç sınıf yığınlarını oluşturacak bu alanlara verecektir.

IX
Devrimci parti

2017'de Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. Yılını kutladık. Bu yıl Alman Devrimi'nin 100. Yılını kutluyoruz. Biz komünistler için bu kutlamalar, bu devrimlerin deneyim ve derslerinden en iyi bir biçimde öğrenme amacına dayalıdır. İlki zaferle, ikincisi yenilgiyle sonuçlanmış bu iki büyük devrim, bizzat devrimci teoriye kaynaklık eden çok zengin deneyimler bıraktı geride. Devrimci partiye ilişkin ders bunların başında gelmektedir. Her iki devrim zıt yönlerden aynı gerçeği doğruladılar: Devrimin zaferinde devrimci partinin tayin edici önemi. İlki dünyayı sarsan büyük zaferi ve ikincisi, Almanya'dan da öte büyük yıkımlara yol açan yenilgisi üzerinden.

Ekim Devrimi'nde olanın ve Alman Kasım Devrimi'nde olmayanın parti değil fakat devrimci parti olduğu gerçeğinin özellikle altını çizmek gerekir. Devrimci bir çizgiye dayanan, kurulu düzen karşısında devrimci bir biçimde konumlanan, uzun yılların zorlu çabaları içinde sınıfla buluşan, büyük mücadelelerin zorlu sınavları içinde sınanan ve çelikleşen, kadrolarını bu mücadeleler içinde hazırlayan ve değerlerini buradan oluşturan gerçek devrimci bir parti. Bir devrim örgütü olarak parti! Devrimin partisi!

Partimizin devrimci temeller üzerinde inşa edilmesinde, devrimci örgüt sorunundaki açıklığın çok özel bir payı vardır. Bu konunun ilkesel ve politik önemi üzerinde her zaman önemle durduk ve pratik gerekleri konusunda tutarlı ve ısrarlı davranmaya çalıştık. Dünya çapında gericilikle belirlenen bir tarihsel dönemin son derece elverişsiz koşulları içinde hedeflediğimiz türden bir ihtilalci örgüt yaratmakta yeterince başarılı olamadık. Ama doğrultumuzu ve ısrarımızı hiçbir zaman yitirmedik.

Dünya ölçüsünde girmekte olduğumuz

yeni tarihi evre, bu doğrultunun ve ısrarın güçlendirilerek korunmasını özellikle gerektirmektedir. Dile getirmiş bulunuyoruz; dünya ölçüsünde çalkantılı bir tarihi döneme giriyoruz. Burjuva demokrasisiyle ünlü batılı ülkelerde yeni döneme hazırlığın bir gereği olarak sistemli biçimde polis devletine geçiliyor. Türkiye gibi ülkelerde ise işlerin nerelere varmış bulunduğu gözler önündedir. Burjuva gericiliği deneyimi ve sınıf bilinciyle devrimcilerin çok çok ilerisindedir.

Bütün bu gerçeklerin ışığında TKİP VI. Kongresi, çalışmaları içinde devrimci örgüt ve devrimci kadro sorunlarına gereken önemi fazlasıyla vermiştir. Konu çok boyutlu olarak tartışılmış, parti örgütünün mevcut durumu irdelenmiş, gerekli sonuçlar çıkarılmış, gerekli kararlar alınmış, gerekli düzenlemelerin ilk adımları atılmıştır.

Burada bu kadarını söylemek yeterlidir.

X
Sınıfa karşı sınıf!

Bugünün Türkiye'sinde devrimci siyasal mücadelenin en temel ihtiyacı, tüm toplumsal mücadele dinamiklerini sınıfsal bir eksende birleştirebilmektir. 12 Eylül yenilgisinden bu yana olmayan budur. Oysa başka bakımlardan ciddi zaaflar taşıyan '60'lı ve '70'li yılların mücadelelerinin üstünlüğü herşeye rağmen buydu. Ezilen ve sömürülen yığınların farklı katman ve kesimleri, kendine özgü sorunlar ve istemlerle hareket etmekte, ama toplumsal hareketin bütünü işçi sınıfının ağırlık oluşturduğu bir eksen etrafında kendiliğinden kümelenmekteydi. Bu, bu hareketler içinde şekillenen ve birbirinden çok farklı konumlarda bulunan sol siyasal akımların devrime ve sosyalizme yönelik eğilimiyle de uyumlu bir olguydu.

Böyle bir eksenden yoksunluk, örneğin Kürt hareketini ciddi açmazlar ve zaaflarla yüzyüze bırakmıştır. Öte yandan sorunun kendisi, burjuvazi tarafından, şovenizm zehiri şırınga edilerek toplumu nispeten kolayca yönetebilmenin ve sınıf eksenli bir sosyal mücadeleyi engelleyebilmenin önemli bir olanağı olarak kullanılabilmiştir. Aynı yoksunluk, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara karşı laik-demokratik istemler ileri sürebilen ilerici Alevi hareketinin bir yerden sonra tıkanıp kısırlaşmasına yol açabilmiştir. Keza aynı yoksunluk, demokratik kadın hareketini de alabildiğine sınırlamakta, orta sınıf eksenli "laik" ya da "demokratik" cumhuriyet çizgilerine mahkum bırakmaktadır.

Bugünün Türkiye'sinde devrimci toplumsal mücadele bakımından en temel, en acil, en çözücü halka, devrimci bir sınıf ekseni yaratmak, geliştirmek ve güçlendirmektir. Bunu gerçeğe dönüştürebilmenin güçlü potansiyel olanakları kesinlikle vardır, tüm sorun özel yoğunlaşmalarla, inatçı ve ısrarlı çabalarla bunu bir gerçeklik haline getirebilmektir.

Tüm güç ve olanakların doğru bir çizgide ve yöntemli bir biçimde devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi acil hedefine yoğunlaştırılması ihtiyacı, güncel anlamını ve önemini burada bulmaktadır.

TKİP V. Kongresi bu bakış açısıyla ve bu aynı amaca yönelik olarak "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" şiarını yükseltmişti. Bu şiar güncelliğini korumaktadır ve daha yıllarca da koruyacaktır.

TKİP VI. Kongresi ise şimdi bunu "Sınıfa karşı sınıf!" şiarıyla birleştirmekte, böylece aynı hedefi yeni bir vurguyla tamamlayıp pekiştirmektedir. Devrimci bir sınıf hareketi, işçi sınıfının sermayenin karşısına bağımsız devrimci politik güç olarak dikilmesi ölçüsünde olanaklı olabilecektir.

"Sınıfa karşı sınıf!" şiarı aynı zamanda bu görevin gereklerine de bir çağrıdır.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

TKİP VI. Kongresi

Aralık 2018

Düzen partilerine oy yok!

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!

- Sermaye düzeni 31 Mart yerel seçimlerine çok yönlü bir sorunlar yumağı içinde girmektedir. Büyüyüp derinleşen ekonomik kriz, batağa dönüşmüş Suriye politikası, siyasal kutuplaşmanın vardığı düzey, devlet iktidarını ele geçiren dinci-faşist güç odağının buna rağmen toplum tarafından az çok onay gören bir yeni rejim inşa etmedeki belirgin başarısızlığı vb...

- Gerçekleşecek seçimlerin bu sorunların çözümünde oynayabileceği rolün sınırları daha baştan bellidir. Seçim sonuçlarının AKP iktidarı açısından yaratacağı sonuç ne olursa olsun, işçi sınıfı ve emekçilerin karşı karşıya kalacağı ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılar artarak devam edecektir. Dolayısıyla seçimler, daha bugünden büründüğü "sert mücadele" havasına rağmen, kriz koşullarında uygulanması kaçınılmaz olan ekonomik-sosyal politikalara toplumsal meşruiyet sağlamak işlevi görecektir. Aleni hale gelmiş hile, manipülasyon ve sahtekarlık tartışmalarına rağmen az çok işleyen bir seçim sistemi görüntüsü yaratmak, yalnız tek adam rejimi için değil onunla günden güne daha çok uyumlulaşan düzen muhalefeti için de "beka" sorunudur.

- Seçim sürecinde iki blok halinde konumlanan düzen partileri arasında rejimin niteliğine dair bir tartışma esası itibariyle geride kalmış durumdadır. CHP -İYİ Parti muhalefetinin tek adam rejimine, hatta Erdoğan'ın bu rejimdeki yerine artık esaslı bir itirazı yoktur. Zaman zaman üslup sertleşse de, cumhuriyet, laiklik, demokrasi, vb. temel gündemler, onları savunan kitlelerle birlikte ortada bırakılmıştır. Rejimin kendisinden çok onun aşırılıklarını düzeltmeyi vadeden muhalefet anlayışı, burjuva hukuk normlarının ihlal edildiği, hile, sahtekârlık ve usulsüzlüklerin aleni biçim kazandığı bugünün Türkiye'sinde, rejimi meşrulaştırmanın en önemli dayanaklarından biri haline gelmiştir.

- MHP ile iktidarı paylaştığını kabul etmek zorunda kalan Erdoğan ve ekibi, uyguladığı tüm baskı politikalarına rağmen yıkılan rejimin yerine yenisini inşa edememektedir. Toplumun önemli bir kesimi şahsında yaşadığı meşruiyet sorununu aşacak yol, yöntem ve araçlar geliştirememektedir. Bu durum rejim krizini sistemin tüm egemenleri tarafından çözüm bulunması gereken bir devlet krizine çevirmekte, tüm düzen güçlerini, kendi özgünlükleri ve öncelikleri üzerinden de olsa, yeni sisteme adaptasyona zorlamaktadır.

- Başından itibaren tek adam düzenine değil ama onun Erdoğan şahsında sahip olduğu dengesiz ve güvenilmez liderlik anlayışına karşı çıkan tekelci sermaye çevrelerinin, gelinen yerde "yeni düzen"in savunucuları durumuna gelmelerinin gerisinde de bu vardır. Emperyalist güçler arası ticaret savaşları ve siyasal çatışmalar, ülkede derinleşen ekonomik kriz, iktidar gücünün tek elde toplanarak yoğunlaştırılması ihtiyacını artırmakta, bu da sermaye çevrelerini Erdoğan iktidarına yaklaştırmaktadır. Ancak, alabildiğine derinleşen ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlar konusunda gayet gerçekçi olan sermaye sınıfı için durum bunun ötesindedir. Toplumsal plandaki huzursuzluk ve siyasal plandaki belirsizliğin aşılması onlar için de düzenlerinin "beka"sı sorunudur. Rejimin özüne ve baskı gücü olarak bugünkü işlevselliğine dokunmadan, toplum tarafından daha kabul edilebilir, daha "normal" bir biçime kavuşturmak, sermayenin seçimlerden öncelikli beklentisidir.

- 7 Haziran seçimleri, 16 Nisan referandumu ve 24 Haziran erken seçimlerinin gösterdiği gibi, artık burjuva hukuk normlarına uygun seçim süreçleri yaşanamamaktadır. Hile

ve sahtekârlıkta artık hiçbir örtüye ihtiyaç duyulmamaktadır. Buna rağmen düzen muhalefetinin seçim oyununda yer alması, tercihten çok zorunluluktan gelmektedir. Başlangıçta tek adam rejimine muhalefet etme adına davranan CHP başta olmak üzere diğer düzen partileri rejime esasta uyum sağlamışlardır. Onlar için de sorun artık, rejimi hem kendileri hem de geniş kitleler için az çok kabul edilebilir bir hale getirme sorunudur.

- Buna rağmen, hala sosyalist olma iddiası taşıyan bazı reformist parti, grup ve çevreler ile demokrasi mücadelesinin merkezi olma iddiasındaki HDP'nin işi CHP'yi açıktan ya da dolaylı olarak desteklenme boyutuna vardırmaları ibret vericidir. Bu durum, devrim düşüncesiyle bağlarını çoktan koparmış olanların, düzen muhalefetinin gölgesine girmeden, asgari bir demokrasi programının gereklerini yerine getirmekte bile zorlandıklarının yeni bir göstergesidir.

- Bu tutumu alanların bilinen gerekçesi, "AKP-MHP faşist ittifakını geriletme ve toplumsal meşruiyetini zayıflatma", böylece "gasp edilen siyasal hakların geri kazanılmasını sağlama" biçiminde tanımlanmaktadır. Sınıf bakış açısından tümüyle yoksun bu yaklaşımın, asgari bir demokrasi mücadelesi için bile anlamlı bir karşılığı yoktur. 90 yıllık devlet partisi CHP'nin kuyruğuna takılarak demokrasi mücadelesi verdiğini düşünenlerin bu "büyük" taktik hamleyle elde edebilecekleri tek sonuç, tek adam rejimine karşı çıkan milyonlarca emekçinin tepki ve öfkesinin düzene kanalize edilmesine alet olmaktır. Bu ağır sorumluluk ne halkçı belediyeciliği yaygınlaştırma, ne AKP'yi geriletme, ne de başka bir kılıfla gizlenebilir.

- 2000'li yıllardan bu yana Kürt hareketi kuyrukçuluğunu temel politika haline getiren HDP içindeki bazı sol parti, grup ve çevrelerin, HDP yönetiminin kararına rağmen, "CHP'ye dolaylı ya da doğrudan destek anlamına gelecek hiçbir girişimin parçası olmayacakları"nı söylemeleri, herşeye rağmen belli bir anlam taşıyabilir. Ancak bunların büyük kısmının HDP'nin tutumuna dönük eleştirilerine bakıldığında, ayrılığın esasının ideolojik-politik anlayışlardan değil, fakat salt CHP'ye destek görüntüsünün yarattığı basınçtan kaynaklandığı görülmektedir. "CHP adayları için çalışmayacağız" beyanı, açık ve yürekli bir HDP eleştirisiyle birleşmemektedir.

- Siyasal krizin aşılamadığı ve ekonomik krizin derinleştiği bugünün Türkiye'sinde, düzenin en büyük şansı, sınıf hareketinin içinde bulunduğu zayıflıktır. Neredeyse atomize olmuş işçi hareketi bir türlü içine sıkıştığı cendereden çıkamamakta, örgütlülük düzeyi ve mücadele kapasitesi açısından anlamlı bir gelişim gösterememektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin kendi bağımsız talep ve istemleri ile siyasal süreçlere dahil olamaması anlamına gelen bu durum değişmediği sürece, emekçi kitleler lehine anlamlı bir değişiklik mümkün değildir. Bunu beklemek, dahası bunun artık burjuva hukukunun apaçık çiğnendiği seçimler üzerinden olabileceğini ummak, umutsuzluğun ürünü bir siyasal iflasın ifadesi olabilir ancak.

- Partimiz 31 Mart yerel seçimlerine yukarıda ifade edilen ülke tablosu ve onun ortaya koyduğu görevler üzerinden yaklaşmaktadır. Görev, artan sömürü ve baskı politikalarına karşı işçi sınıfı merkezli bir direniş odağı yaratabilmektir. Türkiye'deki sınıf mücadelesinin seyrinin değişmesi, bu uzun vadeli görevin gereklerinin ne ölçüde yerine getirileceğine sıkı sıkıya bağlıdır. Partimiz 31 Mart yerel seçimlerini bu bakışla ele alacak, seçim atmosferinden, işçi sınıfı ve emekçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyinin yükseltilmesi hedefi doğrultusunda yararlanmaya çalışacaktır.

Bu süreçte örgütleyeceğimiz kampanya esasta işçi havzaları, sektör çalışmaları ve fabrika merkezli yürüyecek, siyasal baskı koşulları ve ekonomik kriz çalışmamızın temel gündemleri olmaya devam edecektir.

- Değişik dönemlerde seçim çalışmalarımızın daha geniş kitlelere ulaşmasını kolaylaştırmak için başvurduğumuz aday gösterme taktiğine, işlevi yönünden bugünün koşullarında son derece sınırlı kalacağı için başvurulmayacaktır. Devam eden olağanüstü koşullara rağmen, seçim atmosferinden en iyi biçimde yararlanmak, temel yönelim ve hedeflerimize yoğunlaşmayı zayıflatmadan, programımızı ve taktik platformumuzu geniş emekçi kitlelere taşımak, temel ve güncel talep ve şiarlarımızı yaygınlaştırmak, bu süreci yeni güçlere ulaşmanın ve örgütlemenin zeminine çevirmek, biz komünistleri bekleyen görevlerdir.

Sinan yoldaşa...

Yanıbaşımızda olmaya devam edecek!

E. Doruk

Teslim Demir (Sinan) yoldaşın beklenmedik bir zamanda aramızdan ayrılması, kendisini tanıyan tanımayan her bir yoldaşı ve bütün olarak partimizi derinden etkiledi. Yanı sıra, Sinan yoldaşı mücadelenin çok farklı alanları üzerinden tanıyan ilerici-sol güçler ve kişiler de büyük bir üzüntü yaşadılar. Buna Sinan yoldaşı sonsuzluğa uğradığımız etkinliklerde yapılan içten konuşmalar üzerinden tanık olduk.

Sinan yoldaşın arkasından yazılan bir dizi değerlendirme, mektup, anı, şiir vb., partimizin ve devrim davasının nasıl büyük bir değeri yitirdiğini daha ilk anda gözler önüne serdi. Onu çok farklı yönleri üzerinden anlama ve anlatma sorumluluğu ise gerek partimiz gerekse yoldaşlarımız adına devam edecek.

Devrim için atan koca bir yürek

Partimiz Sinan yoldaşın ardından yaptığı ilk açıklamalarda onun için "Türkiye devrimci hareketinin 50 yıllık çınarı" tanımlamasını yapmıştı. Burada zamana yapılan vurgu, yoldaş şahsında temsil edilen birikimi, iradeyi ve devrim davasına bağlılığı anlatıyor esasta. Zira, devrimci kabarışlara, görkemli kitle hareketlerine, darbelere, yengilere ve yenilgilere, tarihi çıkışlara ve tasfiyelere tanıklık etmiş, bizzat bu süreçlerde şekillenmiş, özneleşmiş, öne çıkmış, önderleşmiş ve devrimci hareketin 50 yıllık birikiminin temsilcisi olmuş bir devrimcidir söz konusu olan.

Peki, bir devrimci uzun ve zorlu bir koşuyu son nefesine kadar sürdürebilme gücünü nereden alır? Hele ki, 50 yıllık mücadelesinin neredeyse tamamını zor koşullarda, gericilik yıllarında geçirmiş bir devrimciyse söz konusu olan. İster ilk çarpışmada toprağa düşsün, isterse Sinan yoldaş gibi yıllara yayılan zorlu bir yolculuğun ardından yaşamını yitirsin, her devrimci ayakta kalabilme ve savaşma gücünü devrime olan bağlılık ve adanmışlıktan alır. Devrime olan bağlılık ise her şeyden önce bilimsel temellere dayalı bir dünya görüşüne sahip olmayı gerektirir. Zira, dünyaya, topluma, olaylara ve gelişmelere Marksizmin bilimsel yöntemi üzerinden bakmasını başaramayanlar, uzun ve zorlu mücadelelerle dolu yürüyüşte tutunamazlar. "Değişmesi gereken bir dünyanın değişmesi gereken bir parçası" olduğunu görenler ancak soluklarını maratonun sonuna kadar tutabilirler.

İşte Sinan yoldaş yaşamı ve mücadelesiyle bunu bir kez daha bizlere göstermiş bulunuyor. Son nefesini bu topraklarda bilimsel sosyalizmin tek temsilcisi olan TKİP saflarına vermesi de bu gerçeği ayrıca doğruluyor. İçerisinde yetiştiği ve önderlik ettiği geleneksel hareketten kopuş süreci de, daha ilk günden komünist hareketin saflarında kurucu bir kadro olarak yer alması da, Sinan yoldaşın Marksizmi devrimci sınıf özü üzerinden kavradığını göstermektedir. Partimiz yoldaş şahsında temsil edilen bu özelliği şöyle tanımlamıştır:

"Halkçı çizgiden kopuşun yarattığı ideolojik yenilenme, Teslim Demir yoldaş için her zaman büyük heyecanların ve mutluluğun konusu olageldi. Halkçı eklektizmin terk edilerek marksist dünya görüşünün devrimci diyalektik yöntemi ve proleter sınıf özü üzerinden kavranmasının yarattığı düşünsel güç ve imkanların hep farkında oldu. Partisine de buradan gelen derin bir güven ve bağlılık duydu

her zaman."

Kendisini yenilemeyen uzun soluklu olamaz

Bir davayı sonuna kadar taşıyabilmek sürekli biçimde devrimci yenilenmeyi gerektirir. Var olana saldırmayanlar, onu devrimci eleştirinin hedefi haline getirip devrimci sonuçlar çıkaramayanlar kendilerini yenileyemez, statükoya ve sıradanlaşmaya mahkum olurlar. Statüko ve sıradanlık ise devrimci açısından ölüm demektir.

Sinan yoldaşın kamuoyuna yansıyan ve THKO'dan TKİP'ye uzanan siyasal yaşamı, gerçekte sürekli kendini yenileyen bir devrimci olduğunun dolaysız bir kanıtı. Zira, ilk zorlu virajda yoldan çıkanlarla, tarihe kör gözlerle bakıp zor dönemlerde kaçanlarla dolu bir ülkede Sinan ve yoldaşları yol yürümesini bilinişlerdir.

Partimizin Sinan yoldaşın ardından yaptığı açıklamada ortaya koyduğu şu değerlendirme, yoldaşın devrimci yenilenme konusundaki tutumuna bir örnek sayılmalıdır:

"1986 yılının ikinci yarısından başlayarak TDKP bünyesinde ağır ve kolay yenilginin muhasebesi üzerinden yaşanan tartışmaların ve iç mücadelelerin merkezinde etkin bir taraf olarak yer aldı. Süreç saflaşma ve ayrışmayı kaçınılmaz hale getirdiğinde ise devrimci kopuşun kararlı ve sürükleyici temsilcilerinden biri oldu.

Yıllarca emek harcadığı, bedel ödediği ve önderlik ettiği bir yapı karşısında tutucu-statükocu davranmaktan kaçınarak nesnel ve eleştirel bir yaklaşım ortaya koyabilmek çok az devrimcinin yapabileceği bir iştir. İşte '87 yılında komünist harekete bir avuç insanın ebelik etmesi de bu gerçeğin bir parçasıdır.

50 yıldır devrim emekçisi

Sinan yoldaşı tanıyanlar ilk olarak onun mütevazi ve emekçi karakterinden söz ediyorlar. Bir devrim emekçisi, sıra neferi olduğunu vurgulama ihtiyacı duyuyorlar.

Yoldaşın gencinden yaşlısına birçok insanda ve siyasal çevrede saygınlık uyandırması, iz bırakması tam da bu sağlam kişilik özellikleri ve karakterinden kaynaklanmaktadır. Zira, devrime adanmış 50 yılı büyük bir mütevazilikle taşımasını bilmek, insanlarla, çevresiyle, partisi ve yoldaşlarıyla insani-devrimci değerler ve marksist dünya görüşü üzerinden ilişkilenmeyi başarmak Sinan yoldaşın en belirgin özelliği olarak öne çıkmaktadır. Partimizin kendisi hakkında *"Siyasal yaşamı ve mücadelesi bir partiye sığamayacak türden devrimcilerin nadir örneklerinden biriydi"* demesi boşuna değil.

Yoldaşın uzun soluklu devrim mücadelesi içerisinde şekillendirdiği bu sağlam karakter devrim davasıyla kurduğu çok yönlü ilişkiden ayrı ele alınamaz. Öte yandan, aynı gerçeğin öteki yüzü ise, devrim iddiasının, devrimci kimliğin ve yaşamın erozyona uğradığı, ideolojik-politik-örgütsel ve moral açıdan solda ciddi tahribatların yaşandığı gericilik yıllarında sağlam devrimci kimlik ve karaktere sahip olunmadan ayakta dahi kalınamayacağıdır. İşte Sinan yoldaş gibi hem önder hem nefer, hem düşünen hem savaşan devrimciler sarsılmaz karakter özellikleriyle her türlü zorluğa göğüs gerebilir, zamana kafa tutabilirler ancak. Zira, yıllara yayılan bir büyük emekle ilmek ilmek işlenmiş, çelikleşmiş bir kimliktir söz konusu olan.

***

Sinan yoldaş şahsında temsil edilen 50 yıllık mücadele deneyimi ve birikimi elbette partimiz tarafından geleceğe taşınacaktır. Bu yönüyle Sinan yoldaş mücadelenin her adımında yanı başımızda olmaya devam edecektir.

Bununla birlikte, TKİP saflarında mücadele eden her devrimci, bu koca çınarın bıraktığı deneyim ve birikimden öğrenmesini bilmeli, onun bıraktığı büyük mirasın taşıyıcısı olabilmelidir. Sinan yoldaşın bizlere vasiyeti, tartışmasız bir şekilde hayatını ortaya koyduğu devrim davasının zaferidir. O ve diğer şehit yoldaşlarımız kuşku duymasın ki, vasiyetlerini yerine getireceğiz. Onların ideallerini gerçekleştireceğiz. İşte o gün büyük çınarın gölgesinde işçi sınıfı ve emekçiler hep bir ağızdan özgürlüğün türkülerini söyleyecekler.

Teslim Demir Genç Komünistler Kampı başarıyla gerçekleşti!

Teslim Demir Genç Komünistler Kampı başarıyla gerçekleştirildi. Genç komünistler olarak kampımızı Türkiye devrimci hareketinin yarım asırlık çınarı olan yoldaşımıza atfettik. Teslim Demir yoldaş naaşının genç komünistlerce taşınmasını istemişti. Bu salt bir istek değil, bizim için bir vasiyet anlamı taşıyordu. Cenazesinde yoldaşın naaşını büyük bir onurla omuzladık. Fakat aslolanın, onun uğruna yaşamını verdiği mücadeleyi büyütmek olduğu bakışıyla kampımızı örgütledik.

Çeşitli illerden genç komünistlerin katıldığı kampımızda sunumlar yapıldı, etkinlikler gerçekleştirildi. Kampımızın içeriği Marks'ın 200. doğum yılı vesilesiyle dünya görüşümüzü anlamak, kavramak ve özümsemek üzere belirlendi. Sunumlar ve tartışmalar canlı, verimli ve kolektif nitelikteydi. Güçlü bir ön hazırlık sürecine dayanıyor olması, nitelikli geçmesini sağladı.

Bir dünya görüşü ve eylem kılavuzu olarak Marksizm

Teslim Demir Genç Komünistler Kampı şu gündemler üzerine toplandı:

1- Marksizmin doğuşu: Ütopyadan bilime…

İlk gündemimiz Marksizmin gelişim koşulları, dünya görüşü olarak ortaya çıkışı, eylem kılavuzu haline gelme süreci oldu. 1848 burjuva devrimleri, İngiltere›de yaşanan kapitalist gelişme, sanayi devrimi ve Almanya'da gelişen düşünsel birikim üzerine sunum yapıldı. Marksizme ebelik eden tarihsel koşulların bu olgular üzerine şekillendiği vurgulandı. Sunumun ardından verimli tartışmalar gerçekleştirildi.

2- "İnsan tarihin öznesidir, değişir ve değiştirir." (Karl Marks)

İkinci gündemimiz marksist dünya görüşü içerisinde işçi sınıfının devrimci misyonu oldu. Bu bağlamda yapılan sunumda tarihsel gelişim dinamiklerinin sınıf mücadeleleri olduğuna işaret edildi. 11. Tez'de "Aslolan değiştirmektir" diyen Marks'ın günümüz kapitalist üretim ilişkileri içerisinde işçi sınıfının tuttuğu yeri bilimsel olarak ortaya koyduğu, buradan hareketle kapitalist sömürü çarklarının ancak bu sınıf tarafından parçalanıp atılabileceği anlatıldı. Toplumlar tarihinin sınıflar mücadelesi tarihi olduğu, tarihsel gelişimde temel dinamiğinin sınıf mücadeleleri olduğu vurgulanarak sunum noktalandı.

Ardından güncel planda işçi sınıfının tarihsel devrimci misyonu üzerine tartışmalar yapıldı. Bu kapsamda "Endüstri 4.0", yapay zekanın üretimde tutacağı iddia edilen yer, işçi sınıfının yaşadığı dönüşüm vb. gündemler canlı sohbetlere konu oldu.

3- "Değişmesi gereken bir dünyanın, değişmesi gereken parçalarıyız!" (Yılmaz Güney)

Son gündem ise marksist dünya görüşü ve devrimci kimlik idi. Sunumda ilk olarak devrimci yaşam ve kimliğin inşasında ideolojik donanımın önemine vurgu yapıldı. Marksist dünya görüşü ile donanmayan bir devrimcinin, doğayla, toplumla, kendisiyle, mücadeleyle; özetle yaşamı oluşturan tüm alanlarla kurduğu ilişkileri bilimsel temelleri üzerinden kavrayamayacağı, dolayısıyla değiştiremeyeceği vurgulandı. Kapitalist toplum zemin üzerinden şekillenmiş olan devrimcilerin, düzene karşı mücadelesini kesintisiz olarak düzenin devrimci yaşama sirayet eden eğilim ve alışkanlıkları ile de sürdürmesi gerektiği vurgulandı. Sunumun

ardından diğer tüm başlıkları da kapsayacak şekilde canlı tartışmalar yapıldı.

***

Üç temel gündemin yanı sıra Venezuela'da yaşanan süreç, Ortadoğu›daki gelişmeler, seçimler, gençlik hareketinin verili durumu, gençlik çalışmamızın gündemleri, politik gençlik örgütü, gençlik yayınları tartışmalarının da yürütüldüğü kampta verimli bir süreç geçirilmiş oldu.

Genç komünistler yaşam ve ilişkiler planında da bilimsel dünya görüşümüze uygun hareket ettiler. Bu, her yanıyla komünist gençlik çalışmamızda yeni bir eşiği ifade ediyor. Kampımızın örgütleniş biçimi, devrimci yaşam, güvenlik, iç illegalite konusunda bir eğitime dönüştü. Kampımız genç komünistlerin bilinçlerinde siyasal ve örgütsel anlamda birçok noktayı aydınlattı. Kolektif ruh ve devrimci yaşamı pekiştirdi. Bu açıdan kampımız, partimizin önderliğinde bir süreci geride bıraktığımızın ve yeni bir dönemi açacağımızın garantisidir. Genç komünistler Teslim Demir yoldaşın yaptığı çağrıya yanıt verdiler.

Teslim Demir Genç Komünistler Kampı'nda yapılan verimli tartışmalarının bazı sonuçlarını şu şekilde ifade edebiliriz:

- Kampımızda sık sık "partili devrimci yaşam her şeyden önce bir dünya görüşü sorunudur" dedik. Zira, var olan karşısında bir duruşa sahip olmak, her şeyden önce bir çizgiye sahip olmayı gerektirir. Özneleşmek, insanı ve doğayı her gün yıkıma uğratan kapitalist sistem karşısında irade olabilmek, bilimsel temellere sahip bir dünya görüşü ile donanmaksızın mümkün değildir. Bu açıdan, Marksizmi daha güçlü bir şekilde özümsemek için kapsamlı ve çok yönlü bir eğitim sürecini hayata geçirme sorumluluğu bizleri bekliyor. Marksizmin bilimsel olarak incelenmesine paralel olarak parti birikiminin incelenmesi ve özümsenmesi, bir diğer önemli sorumluluk alanı olarak öne çıkıyor. Tam da bu bakışla kampımızda, yeni dönemde bu ikili sorumluluğu bir arada sürdürme kararı almış bulunuyoruz.

Eğitim sürecinin bir yanını ideolojik-politik niteliğimizi yükseltme hedefi, diğer yanını ise gençlik mücadelesinin çok yönlü ihtiyaçlarına yanıt verecek pratikler oluşturuyor.

Sinan yoldaşın uzun soluklu devrimci yaşamı, bizlere ideolojik donanımın devrimci kimliğin en temel öğelerinden birisi olduğunu bir kez daha gösterdi. Doğadaki ve toplumdaki çelişkileri, hareketleri, dinamikleri bilimsel bir perspektifle ele alamayan, kavrayamayan, buradan hareketle dünyayı değiştirme eylemine dahil olamayanlar soluklarını uzun süre tutamazlar. Yenilgilere, baskılara, gericilik yıllarına, tasfiyeci cereyanlara göğüs geremezler. İşte kampımız, Sinan yoldaş şahsında partimizin tüm bu süreçlerde şekillenmiş ve çelikleşmiş çizgisini, somutta bir eylem çağrısı olarak ele almış bulunuyor.

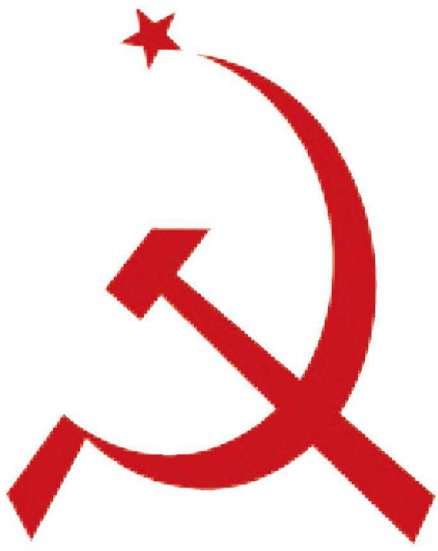
Öte yandan, Marks›ın *Alman İdeolojisi*'nde ifade ettiği şu sözler, devrimci kimliğin inşasında bireyin kendi gerçekliği karşısında alması gereken tutuma da çerçeve oluşturmaktadır: " *gerçekte ve pratik materyalist için, yani komünist için sorun, mevcut dünyayı köklü bir biçimde dönüştürmek, var olan duruma pratik olarak saldırmak ve onu değiştirmektir."* Marks'ın bu çağrısı, devrimci kimliğin inşasında, kapitalist sistem içerisinde şekillenen toplum-insan yaşamının çok yönlü ve karmaşık boyutlarını kavramak ve değiştirmek için bir savaş çağrısıdır aslında. Rutine, sıradanlaşmaya, mevcutla barışık kalmaya karşı bir büyük isyandır. Genç komünistler olarak yeni dönemde Marks'ın bu çağrısına daha güçlü yanıt verecek, devrimci kimlik ve yaşam tarzı alanında kendimize eylem kılavuzu yapacağız.

Partimizin devrimci bir gençlik hareketi geliştirme politikasında mesafe alabilmesi, genç komünistlerin bu eksende gerçekleştireceği hazırlığa bağlıdır. Bu hazırlığın bir boyutunu gençlik içerisinde mevziler edinmek oluştururken, diğer önemli boyutunu ise genç komünistlerin sistemli olarak kendi niteliklerini (ideolojik, politik ve örgütsel açıdan) yükseltmeleri süreci oluşturmaktadır. Bu ikili sorumluluğun gereklerini bir arada yerine getirmek, partimizin genç komünistlere yaptığı çağrıyı somut olarak yanıt vermek anlamına gelmektedir.

Gençlik partiye, devrime, TKİP'ye!
Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Genç Komünistler
Şubat 2019

Devrimin Partisi!



"Partimizin kuruluşu, insanlığı ve uygarlığı tükenişe ve yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı kendi coğrafyamızdan yükseltilen militan bir mücadele çağrısıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır yıkılmayı bekleyen Türkiye'nin kokuşmuş ve çeteleşmiş kapitalist sömürü düzenine militan bir savaş ilanıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır. Ve nihayet partimizin kuruluşu, kapitalist sömürü düzenini tarihe gömecek ve bu uğurda tüm emekçilere önderlik edebilecek yetenekteki tek gerçek toplumsal güç olan işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacının somut olarak karşılanmasıdır.

"Türkiye Komünist İşçi Partisi dünyada ve Türkiye'de zafer ve yenilgilerden oluşan zengin bir devrimci mirasın üzerinde yükselmektedir. Partimiz bu mirası kararlılıkla savunmakta, kendisini onun bugünkü temsilcisi ve yarınlara taşıyıcısı saymaktadır.

"Fakat öte yandan partimiz bizzat bu aynı devrimci geçmişin çok yönlü bir eleştirel değerlendirmesinin ürünü olmuştur. Zayıf, eksik ve kusurlu olan her noktada bu geçmişi devrimci eleştiriye tabi tutmuş, ondan gelecekteki mücadeleler için gerekli dersleri ve sonuçları çıkarmaya çalışmış, bu temel üzerinde devrimci bir yenilenmenin ifadesi olmuştur.

"Dünyada ve Türkiye'de yıkıcı yenilgilerle sonuçlanan bir tarihi dönemle devrimci hesaplaşmanın ürünü olan Türkiye Komünist İşçi Partisi, bu konumu ve kimliği ile yeni dönemi kucaklama iddiasındadır. Yeni dönem, ikibinli yıllar, dünyada ve Türkiye'de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır. Bu salt devrimci iyimserliğe dayalı bir kehanet değildir. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur. Partimizin kuruluşu bu yeni dönemin, geleceğin yeni devrimler dalgasının kendi coğrafyamızdan başarılı bir önderlikle kucaklanabilmesine bir ilk hazırlıktır."

(TKİP Kuruluş Bildirisi'nden, Kasım 1998)